

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Afirmarea în misiune a femeilor

Anul 1995 este declarat *Anul Femeii Adventiste*, așa după cum 1994 a fost *Anul Familiei*. Ce câștigă biserica, fixându-și în fiecare an câte un subiect central?

Anii speciali permit bisericii să acorde o atenție deosebită unor subiecte sau unor grupări de persoane despre care noi știm că sunt importante, dar pe care câteodată le scăpăm din vedere - tineretul, pastorii, familiile noastre, iar anul acesta, surorile noastre. Pe parcursul anului 1995, membrii noștri vor avea posibilitatea să cunoască mai bine pe surorile noastre, citind articole în reviste, acordând distincții surorilor care au avut contribuții deosebite și participând la evenimente planificate de fiecare diviziune a bisericii mondiale.

Este neîndoios că un spirit dătător de speranță iese la lumină în rândul femeilor din biserică. Am văzut acest lucru în călătoriile mele. Eu cred că Duhul Sfânt folosește acest spirit ca un mijloc de creștere a eficienței în aducerea la îndeplinire a mandatului Evangheliei. Îl văd, de asemenea, ca o împlinire a mandatului Evangheliei. Îl văd, de asemenea, ca o împlinire a textului din Fapte 2, 17.18: „În zilele de pe urmă, spune Dumnezeu, voi turna Duhul Meu peste orice făptură... Chiar și peste slujitorii Mei, atât bărbați cât și femei, voi turna Duhul Meu“ (după NIV). Cât de entuziasmant este să faci parte dintr-o mișcare în care parteneriatul în misiune devine o realitate!

Eu percep acest spirit. De curând, când Anita și cu mine am coborât din avion în Africa, am fost salutați la ieșirea de pe pista de aterizare din aeroport de sute de femei îmbrăcate în uniforme, instruite, acreditate de biserică, femei care erau angajate în câștigarea de suflete. Ce privesc de neuit!

În Diviziunea Orientului Îndepărtat, am simțit că prioritatea surorilor este evanghelizarea laică. În doar

trei ani, aceste femei au căutat și au adus mai mult de 8.000 de ființe la piciorul crucii.

Liderii Departamentului activității surorilor străbat necontenit India, oprindu-se din loc în loc pentru a ține cursuri de o lună în vederea instruirii de lucrători biblici. În momentul în care o femeie termină un curs complet, i se plătește o sumă lunară și este trimisă să lucreze pentru suflete într-o civilizație în care femeile au acces mult mai ușor la femeile care stau acasă decât bărbații.

Femeile lucrează în mod independent în China. Întocmai ca în timpurile biblice, multe dintre bisericile din China de astăzi sunt „biserici în case“, păstorite de femei. De fapt, conform celor spuse de dr. Eugene Hsu, președintele Asociației Asia de Est a bisericii noastre, majoritatea pastorilor noștri din China este formată din femei. Iar China a avut în anul 1993 mai mult de 25.000 de botezuri!

În Pakistan, femeile au început un proiect de Misiune globală pentru a ajunge la familiile musulmane. Cincizeci de femei au fost instruite și au început cursuri de cusut, ca prim pas care să conducă la înființarea unei biserici în decursul următorilor trei ani.

Femeile din Diviziunea America de Nord sunt în frunte în programele de luptă împotriva analfabetismului. Ținta la nivel mondial este de a face programele de alfabetizare la fel de populare cum au fost programele de anti-fumat din bisericile noastre.

Este în curs o revoluție spirituală și printre surorile din Diviziunea Sud-Americană. Aceste femei înființează și susțin orfelinate, asigură micul dejun pentru copiii străzii și îngrijesc în așezăminte speciale pe cei care, suferind de boli incurabile, își trăiesc ultimele zile. Ele conduc grupe de femei în studierea Bibliei, grupe de rugăciune de mijlocire și cursuri de alfabetizare.

În timpul unui curs de alfabetizare ținut recent în Sao Paulo, Brazilia, o doamnă în vârstă stătea pe ultimul rând în cameră, urmărind cum femeile erau învățate să citească. Când s-a terminat ora, ea s-a interesat dacă grupul avea sau nu ceea ce era necesar pentru a continua cursul. Conducătoarea noastră i-a explicat că i-ar fi de folos să aibă mai multe scaune și alte materiale. A doua zi, un camion mare s-a oprit în fața bisericii și a descărcat scaune pliante noi și alte materiale. Micuța doamnă avea relații - era mama primarului! Femei care ajută alte femei - veți auzi multe lucruri de acest fel în 1995!

Poate vă întrebați: „De ce un An al Femeii Adventiste?“ sau „De ce o lucrare pentru femei?“ Poate că dr. Jon Paulien răspunde cel mai bine în cartea sa *Adevărul prezent în lumea reală*: „Noi trebuie să încurajăm o maximă diversificare a activităților. Oamenii secularizați sunt atât de diverși precum firele de iarbă.“ El continuă: „La ei nu se ajunge de obicei în grupuri mari... De aceea, singura cale de a contracara pluralismul societății este de a folosi pluralismul Duhului Sfânt, ceea ce înseamnă o explozie de tot felul de activități de slujire împunernice de Duhul“. Dr. Paulien spune mai departe: „Nici chiar doi oameni nu sunt înzestrați cu exact aceleași daruri. Dacă oamenii secularizați sunt diverși ca firele de iarbă, noi avem nevoie de o forță misionară care să fie diversă ca și firele de iarbă.“

Ca și mama primarului, și femeile adventiste au relații! Tatăl este dispus să răspundă cererilor lor, mult mai mult decât a fost primarul să spună „da“ mamei sale. Să aprindem flacăra acestei lucrări vibrante în Rusia, în Africa de Sud, în Orientul Mijlociu și în insulele Pacificului de Sud și oriunde în lume! Nu vreți să vă uniți cu mine ca să facem cu adevărat din 1995 un an istoric pentru fiicele lui Dumnezeu din toată lumea?

Robert Folkenberg,
președintele Conferinței Generale
(Adventist Review, 4 ianuarie 1995)

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial special
- 4 Editorial
- 16 Scrisoare deschisă
către biserică
- 19 Dialog
- 20 Drepturi și
libertăți
- 23 Cititorii întrebă

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va domina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprînăierea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald,
23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 6 Femei de seamă
C. Mervyn Maxwell
- 9 Magdalena Dumitrescu/INTERVIU
Menirea femeii adventiste
- 10 Profile feminine în
adventismul din România
- 12 DOCUMENTAR
Un punct dificil pe agenda
de la Utrecht '95
- 17 ZIUA ADRA
Când Duhul Sfânt
lucrează...
Ion Buciuman
- 21 INTERVIURI
Agop Tachmissjan/
Karel Strouhal

În numărul viitor:

**Greg Constantine, un artist
adventist de origine română**

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacția la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**

Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 5

Anul femeii adventiste

17 Când Duhul Sfânt
lucrează...

23 Întrebări din profeții

În spatele fiecărui bărbat de succes este o femeie devotată

În spatele fiecărei femei fericite este un bărbat iubitor

Bogăția de iubire și sacrificiu dăruită nouă de mame și soții, devotamentul și iscusința femeilor care ne-au sprijinit să creștem, ne-au îngrijit sănătatea, ne-au arătat cum să-L iubim pe Isus și ne-au pus picioarele pe cărările învățării sunt printre cele mai scumpe daruri ale lui Dumnezeu pentru om. El vede iar că „nu este bine ca omul să fie singur” și, în harul Său, decide: „Am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”. Și nu este numai „un ajutor”, căci „un cuvânt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire” (Ps. 68,11).

Dacă prima femeie a fost luată din Adam, toți ceilalți bărbați își datorează într-o măsură uimitoare drumul, de la venirea pe lume la intrarea în Împărăție, urmașelor Evei: „Căci dacă femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu” (1 Cor. 11,12). Fiecare este îndatorat și definitiv legat de celălalt; de fapt, nici unul nu ar continua să existe fără celălalt!

În 1 Corinteni 11,3 Pavel stabilește un lanț al autorității: Dumnezeu, Domnul Hristos, bărbatul, femeia. Menționarea legăturii dintre Dumnezeu și Hristos este foarte încurajatoare, stabilind un tipar pentru legăturile care urmează, și anume cele dintre Domnul Hristos, bărbat și femeie.

În Efeseni 5, 21-33, apostolul dezvoltă tema relațiilor dintre bărbat și femeie și ne pune în față un lanț și o analogie a slujirii: „Hristos este capul bisericii” și „bărbatul este capul nevestei”; după cum „a iubit Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească”, „tot așa trebuie să-și iubească bărbații nevestele... ca și Hristos biserica”. Modul de autoritate pe care l-a instituit Domnul este caracterizat astfel: „Cel ce cârmuiește (să fie) ca cel ce slujește... și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește...” (Luca 22,26,27). Pavel spune mai departe:

„Nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag” (Efes.5,29). La fel, este de neconceput ca bărbatul să neglijeze responsabilitatea pe care o are față de femeie, atunci când „suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (v.30). Nu pentru satisfacție egoistă, ci în vederea slujirii „va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup” (v.31).

Slujire în familie. Familia edenică reflecta relațiile de slujire reciprocă ale familiei cerești. Modelul se păstrează, dar în cadrul programului de urgență anunțat de Dumnezeu după cădere, Dumnezeu a spus femeii: „Dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Gen. 3,16). Această sentință aparține lui Dumnezeu și trebuie înțeleasă în spiritul Său. Pentru biserică nu este o înjosire ca dorințele ei să se țină după Hristos și, la fel, pentru femeie nu este o dezonoare să fie legată de bărbatul ei. Dar Hristos nu dezamăgește biserica, ci Se dă pe Sine pentru ea. Dorințele bisericii sunt irezistibile pentru El: „Cereți și vi se va da”. „Fiindcă Mă iubește, zice Domnul, de aceea îl voi izbăvi” (Ps. 91,14). „Și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37).

Puteri misterioase sunt la lucru în ființa femeii și experiența nevoilor ei sufletești împlinite de un bărbat produce o perpetuă cimentare emoțională și spirituală a unei legături sacre. Ce responsabilitate cutremurătoare, ce apel la maturitate, disciplină, sacrificiu și smerenie se află pentru bărbat în sentința rostită către femeie, dar în auzul său: „Dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău”! El este de acum răspunzător pentru creșterea spirituală, dezvoltarea intelectuală, binele emoțional, întărirea sănătății și prevenirea bolii, inițiativa vieții religioase, mângâierea în crize și pierderi, protecția bunului

nume, sporirea fericirii în viață și asigurarea unei perspective veșnice pentru soția sa. El asigură sau, mai bine zis, este „un loc de odihnă, ca să fie fericită” (Rut 3,1). Într-un sens special, aceleași răspunderi le are un tată pentru fiicele sale.

Căsătoria nu este obligatorie, dar cel care se căsătorește este obligat să ia în serios căsătoria, căci „bărbatul nu este stăpân peste trupul său, ci nevasta”, și „cine este însurat, se îngrijește... cum să placă nevestei” (1 Cor. 7,4,33). Dar Ellen White spune: „Am văzut că prea puțini tați își înțeleg răspunderea” (*Adventist Home*, pag. 211). Să întregim portretul soțului creștin. „Soția privește la el, așteptând iubire, împreună simțire și ajutor în educarea copiilor... Tatăl trebuie să-și îndeplinească partea în aducerea fericirii în căminul său... toți membrii familiei se regăsesc în tatăl. El este cel care dă tonul, ilustrând prin atitudinea sa bărbătească virtuțile active: energia, integritatea, cinstea, răbdarea, curajul, stăruința și spiritul practic. Într-un sens, tatăl este preotul casei, așezând pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și de seară. Soția și copiii să fie încurajați să participe la jertfa și să-și unească glasul în cântecul de laudă. Dimineața și seara, tatăl, ca preot al familiei, să mărturisească lui Dumnezeu păcatele săvârșite de el însuși și de copii de-a lungul zilei... Tatăl nu trebuie să trădeze această însărcinare sfântă. În nici o privință el nu trebuie să abandoneze autoritatea sa de părinte... Prin credință vie, tatăl îi va lega pe copiii săi de tronul lui Dumnezeu. Neîncercându-se în sine, el se prinde neputincios de Isus și se ține strâns de țaria Celui prea înalt... Nu este deloc o dovadă de bărbăție ca soțul să insiste mereu asupra poziției sale de cap al familiei. El nu câștigă respectul când este auzit citând Scripturile ca să susțină pretenția sa de a avea autoritate. El nu devine mai bărbat atunci când îi cere

soției, mama copiilor lui, să-i urmeze planurile ca și când acestea ar fi infailibile. Domnul l-a pus pe soț să fie capul soției ca să-i fie protector; el îi leagă pe membrii familiei laolaltă, la fel cum Domnul Hristos este capul bisericii și Mântuitorul corpului spiritual. Fie ca fiecare soț care susține că Îl iubește pe Dumnezeu să studieze cu multă grijă cerințele lui Dumnezeu cu privire la rolul său. Autoritatea Domnului Hristos este exercitată în înțelepciune, în toată bunătatea și blândețea; în același fel trebuie să exercite soții puterea lor și să se asemene marelui Cap al bisericii" (*Ibid.*, pag. 211-215).

În această perioadă simțim că este mai greu decât oricând să împlinim rolul nostru. Păcatul strică sufletul. Chiar dragostea firească este în curs de dispariție. Tentațiile și fascinația plăcerilor interzise șubrezesco vigoarea morală. Confundând nevoile reale ale familiei cu propriile lor năzuințe egoiste, imature, nu puțini soți adventiști lasă familia neprotejată și se aventurează în țări îndepărtate, pe un teren minat cu tentații subtile. Adesea prețul este tragic.

Soți și tați, nu puteți transfera răspunderea asupra altcuiva! Prin harul lui Dumnezeu, soția și fiicele noastre vor ajunge la maturitatea caracterului divin, având alături pe bărbatul desemnat de Dumnezeu și legat pentru aceasta pe viață.

Slujire în biserică. Rolul de conducere spirituală a bărbatului se extinde și asupra bisericii. O majoritate a credincioșilor este formată din surori, dar conducătorii și cei ce predică sunt bărbați, cu rare excepții. Aceasta aduce asupra lor o răspundere deosebită. Este firesc pentru conducători să judece nevoile comunității potrivit cu ceea ce simt ei înșiși. Dar ei au datoria să cunoască îndeaproape și să exercite întreaga lor autoritate pentru a împlini trebuințele părții feminine a bisericii - copii și tinere fete, surori necăsătorite, tinere soții și mame, surori de curând venite în biserică, surori cu soți necredincioși, surori în vârstă, văduve, etc. Adesea, programele generale ale comunității nu slujesc asemenea persoane. Este nevoie de un program variat de predicare, dar

și de inițiative practice de organizare în grupuri specifice care să faciliteze părtășia, creșterea, slujirea reciprocă și spiritul misiunii față de cei în situații similare. În biserica din Iope exista un asemenea grup al văduvelor, Tabita fiind conducătoarea lor. Existența acestui grup a fost binecuvântată de Dumnezeu printr-o minune, Tabita fiind reintegrată în grupul ei. Domnul Hristos a acordat un loc deosebit în lucrarea Sa unui grup de femei. Cele mai multe aveau o istorie comună, deloc de invidiat: „Și mai erau și niște femei, care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boale... și multe altele, care-L ajutau cu ce aveau" (Luca 8,2.3). Ce mișcător că Domnul Isus acceptă slujirea acestui grup de femei căruia îi recunoaște o identitate și o misiune proprie. Poarta de intrare a Evangheliei în Europa a fost de asemenea un grup de rugăciune al femeilor. Pavel s-a apropiat de ele, acordându-le o duioasă atenție și contând pe valoarea lor umană și spirituală: „Am șezut jos și am vorbit femeilor care erau adunate laolaltă" (Fapte 16,13). În altă ocazie, Pavel nu a socotit de prisos să sfătuiască grupul de surori și de diaconice ca să depășească discordia dintre ele „și să fie cu un gând în Domnul" (Fil. 4,2). Surorile în vârstă, cele „cu o purtare cuviincioasă", împărtășesc experiența și credința lor ca lidere ale surorilor: „Ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii, să fie cumpătate, cu viața curată" (Tit 2,3.4).

Scumpi pastori, conducători ai comunităților, vă rog să prindeți această viziune înaripată: surori de toate vârstele, umplând viața bisericii de bucurie, frumusețe, evlavie și destoinicie în slujire, împlinind profeția din Psalmul 144,12: „Fetele noastre (cresc) ca niște stâlpi săpați frumos, care fac podoaba caselor înmăratești".

Scumpi frați în Domnul, vreți să ne oferim, cu credincioșie și smerenie, să fim bărbatul din spatele fiicelor lui Dumnezeu, ale celor ce vor face podoaba caselor împăratești?

ab

P.S. În aceste săptămâni, în comunitățile din întreaga uniune se desfășoară o operațiune de mare anvergură, și anume colectarea datelor pentru prima fază a proiectului **Banca de talente** (vezi *Curierul Adventist*, martie 1995). La începutul lunii aprilie, materialele de lucru și instrucțiunile au fost prezentate de către fr. Viorel Dima, directorul pentru isprăvnicie creștină, la întâlnirea cu pastorii din toate conferințele. La aceeași întâlnire, dr. Johannes Mager, omologul său de la Diviziunea Euro-Africa, a prezentat un seminar foarte valoros despre înțelegerea biblică a rolului și răspunderii tuturor creștinilor ca administratori ai darurilor lui Dumnezeu.

Prin acest proiect se exprimă nu numai o dorință a comitetului uniunii de a înviora viața de slujire a bisericii noastre, ci răsună apelul Mântuitorului care dorește să fie însoțit în misiune de cei pe care i-a chemat deja în staulul Său. Nu a fost durere mai mare pentru El decât să fie lăsat, așa de des, să lucreze singur. Ucenicii erau dotați cu unele capacități, dar agenda lor diferită i-a făcut să-L părăsească adesea pe Învățătorul.

Într-o zi, Isus a stat de vorbă cu o persoană de mare calitate. Cu privirea luminată de rugăciune, Isus a văzut în el daruri deosebite. Nu le pusese acolo chiar El? Un dor a înmugurit în inima lui Isus - *să vină să lucreze cu Mine, să învioreze grupa obosită și confuză a ucenicilor.* "Isus... l-a iubit" și i-a cerut două lucruri: pune în slujba lui Dumnezeu "tot ce ai" și "urmează-Mă" (Marcu 10,21). Pentru că el "voia să se îndreptățească" (Luca 10,29), Isus îi spune pilda samariteanului milos și, pe când omul, dezamăgit, se pregătea să plece, adaugă binecunoscuta încheiere: "Du-te de fă și tu la fel".

Dar așa ceva era într-adevăr cu neputință. Numai urmând pe Isus putea tânărul să-I dăruiască și bunurile. Când Îi întorci spatele lui Isus, nu-I poți da cu adevărat nimic.

În acest program, Isus ne invită să reparăm greșeala amară a tânărului. Să-L urmăm, punându-l la dispoziție tot ce ne-a dat. Va fi o decizie pentru care nu ne va părea rău niciodată.

Femei de frunte

„Unde se află acea 'orice făptură' la care trebuie să ajungă chemarea Evangheliei?” a întrebat o voce feminină energică la Conferința Generală, ținută la South Lancaster, Massachusetts, în 1899.

„Unde trebuie găsită?”

„În toată lumea”, au răspuns voci din sală.

„Da, da, în toată lumea”, a fost de acord vorbitoarea, „dar și altundeva. Lumea este mare!”

„Chiar lângă noi”, a propus o persoană cooperantă.

„Cât de aproape?” a insistat vorbitoarea; apoi, răspunzând propriei întrebări, a spus: „Chiar în propria noastră casă!”

Vorbitorul de la acea ocazie nu era Ellen White, care se afla încă de parte, în Australia, ci ea se numea Myrenda Irish Henry, una dintre cele mai remarcabile femei care s-au alăturat mișcării advente.

Sora M.I. Henry fusese, timp de aproape treizeci de ani, o promotoare de frunte a temperanței și a altor reforme, înainte ca o îmbolnăvire serioasă să o aducă la Battle Creek. Tratatamentul primit și rugăciunile au avut ca rezultat vindecarea ei în 1896, dar și aderarea ei la păzirea Sabatului. S-a alăturat adventiștilor, presupunând că un popor cu o solie atât de minunată trebuie să fie foarte aproape de desăvârșire. Dezamăgită, dar deloc descurajată, ea a mărturisit adevărul cu mult succes în timpul celor câțiva ani pe care i-a mai avut de trăit.

Sora Henry, chiar dacă s-a remarcat în mod deosebit, a fost numai una dintre miile de femei ale căror talent și evlavie au contribuit la succesul mișcării advente. Să ne amintim de câteva dintre ele.

C. Mervyn Maxwell

Sora Couch a avut curajul creștin ca, în mod amabil, dar hotărât, să-l întrerupă pe fr. Joseph Bates și să-l prezinte adunării pe Samuel Snow, pentru a transmite lumina sa cu privire la strigătul de la miezul nopții. Sora Rachel Oakes a adus Sabatul în atenția adventiștilor din Washington, New Hampshire. Annie Smith i-a îmbărbătat pe primii credincioși cu frumoasele ei cântări. Hannah More a fost prima care a împărțit solia îngerului al treilea pe continentul african. Annie Butler și tânăra Mary Andrews au fost primele misionare în Europa. Surorile Armstrong și Catherine Revel au fost printre primii convertiți la adevăr de pe vechiul continent. Și, desigur, nu o putem omite pe Ellen White, călăuză inspirată și inspiratoare a întregii mișcări.

Femeile au exercitat o influență întinsă asupra cursului adventismului prin devotamentul slujirii lor, prin varietatea talentelor lor, prin loialitatea și modestia lor. Au slujit ca secretare, profesoare, surori medicale, misionare și lucrătoare biblice, scriitoare, compozitoare, ca și în funcții de redacție, administrație, finanțe și predicarea Evangheliei.

Cu toate acestea, în marea lor majoritate, ele au slujit având parte de puțină recunoștință. Salariile lor erau mai mici decât cele ale bărbaților. Rare au fost ocaziile când au cerut să li se acorde răspunderi mai înalte sau titluri. Ele au făcut efectiv orice, n-au cerut practic nimic și și-au primit răsplata știind că au făcut tot ce au putut. Să facem cunoștință cu câteva exemple notabile.

Deși numele ei astăzi este aproape uitat, Minerva Janē Chapman, sora fratelui John Loughborough, era foarte binecunoscută în rândurile adventiștilor din timpul vieții sale. În 1877, a fost aleasă trezorier al Conferinței Generale. În aceeași perioadă ea lucra ca redactor al revistei *Youth's Instructor*, secretar pentru Publishing Association și trezorier pentru Tract and Missionary Society! Ea a slujit timp de nouă ani ca redactor al revistei *Youth's Instructor*, refuzând să primească salariu pentru serviciile sale în această funcție.

Fratele și sora Chapman s-au mutat în Battle Creek în 1866, nu mult după organizarea Conferinței Generale și încheierea Războiului civil. La început a lucrat în zețarie, dar rapid a avansat pas cu pas spre funcția de trezorier al editurii *Review and Herald* și apoi spre posturile de răspundere deja amintite. După pensionarea în 1893, a continuat să locuiască în Battle Creek, sănătoasă și activă, până în ziua când a murit în timp ce dormea, la nouăzeci și patru de ani.

În 1866, o fată de cincisprezece ani, Maud Sisley, a venit la Battle Creek și și-a găsit o slujbă la editura *Review and Herald*. Tatăl său murise cu câțiva ani în urmă, pe când familia era încă în Anglia. Un frate mai mare a fost primul care a ajuns în America. Când au venit și ceilalți, l-au găsit „păzind sâmbăta ca zi de Sabat” și i s-au alăturat.

În familia Sisley erau șapte copii, inclusiv Maud și fratele ei. Dintre cele patru fete, Josephine a devenit profesoară misionară în Australia, Martha a lucrat ca tipograf la editura *Review and Herald*, Nelly a studiat la școala medicală de la Bat-

tle Creek, a devenit soră medicală, s-a căsătorit cu fr. George B. Starr și, împreună cu el, a însoțit-o pe sora White în Australia.

Dar ce putem spune despre Maud? Ea a fost una dintre primii adventiști care au adus ceea ce astăzi considerăm o zecime corectă. A devenit un fel de student misionar, luând un concediu de șase luni fără plată pentru a face lucrare voluntară în Ohio. În 1877, ea a plecat în Elveția pentru a lucra ca misionară peste ocean. Acolo a lucrat ca zețar în limba italiană, chiar dacă nu cunoștea limba. Mai târziu, s-a întors în America, s-a căsătorit cu C.L. Boyd, președintele Conferinței Nebraska pe care l-a însoțit în Africa de Sud, făcând parte din primul grup de misionari adventiști trimiși printre necreștinii de pe acest continent.

Merită să menționăm că cei trei băieți din această familie au devenit de asemenea lucrători în mișcarea adventă. Realizările băieților familiei Sisley sunt o mărturie cu privire la aptitudinile și consacrarea mamei lor. Ca mame, mii de alte femei adventiste care și-au crescut copiii pentru Dumnezeu au contribuit incalculabil la succesul mișcării.

Trebuie notat faptul că, atunci când Conferința Generală a organizat Departamentul Misiunii externe în 1879, acordându-i responsabilitatea de supraveghere a activităților misionare, îndeplinită anterior de comitetul executiv, trei dintre cei nouă membri ai lui erau femei: Minerva Jane Chapman, Maria L. Huntley (treizeci și doi de ani) și Maud Sisley (treizeci și opt de ani).

O altă familie renumită a adventismului timpuriu a fost cea compusă din surorile Rankin, zece la număr și toate cu părul roșcat. Cele mai multe au fost profesoare, unele dintre ele neobișnuit de active. Cea mai renumită a fost Helen care, după căsătoria sa cu Alma Druillard, a ajuns să fie cunoscută ca „Mama D.” și „Mătușa Nell”.

Fiind înzestrată în domeniu, sora Druillard a fost aleasă trezorier la Conferința Nebraska. În 1901, a devenit trezorierul Colegiului Misionar Emanuel (astăzi Universitatea An-

drews). În 1904, când soțul ei a murit, ea dispunea de o avere de familie considerabilă, era în vârstă de șaizeci de ani și se afla pe punctul să fie lansată într-o nouă carieră.

În același an, 1904, E.A. Sutherland, fiul sorei sale Mary, și Percy Magan, colaboratorul său, au renunțat la funcția de președinte și, respectiv, decan al Colegiului Misionar Emanuel și s-au mutat în Sud pentru a face acolo lucrare de pionierat în domeniul educațional. Sora White era și ea în Sud, cam în același timp, vizitându-l pe fiul său Edson, care era evanghelist. Edson a propus ca toți să facă o călătorie cu vasul său misionar Morning Star (Lucașul).

În prima zi, pe când erau afară pentru a face unele reparații, sora White a profitat de întârziere pentru a merge să vadă locul pe care frații îl considerau potrivit pentru plasarea unei noi școli pentru tinerii defavorizați. O mare parte a pământului părea săracă, dar Ellen White a fost convinsă că acesta era locul pe care Dumnezeu dorește ca ei să-l cumpere, nu numai pentru o școală, dar și pentru un centru de sănătate. Întoarsă pe vas, în fiecare dintre cele trei dimineți ea a vorbit stăruitor cu frații Sutherland și Magan și i-a rugat să găsească bani pentru a cumpăra proprietatea.

Sutherland și Magan s-au întors din nou pentru a cerceta locul. Pământul le părea atât de sterp că realmente au plâns. Dar s-au hotărât să urmeze sfatul Domnului. Au decis ca Sutherland să o abordeze pe mătușa sa, sora Druillard de la Colegiul Misionar Emanuel, și s-o roage să doneze banii necesari.

El a plecat la Berrien Springs și i-a prezentat acesteia cererea. Mătușa i-a răspuns că proiectul i se pare total lipsit de rațiune. Atunci, Sutherland s-a întors să plece.

„Unde te duci?”, l-a întrebat ea.
„Să găsesc pe cineva care să ne ajute. Am de gând să ascult sfatul Domnului, orice ar fi”.

Însă, peste scurtă vreme, Helen Druillard era alături de sora White, examinând proprietatea. Bazându-se pe cuvintele de asigurare ale sorei

White, bogata doamnă a hotărât să meargă înainte.

Nimeni nu a rămas dezamăgit. Colegiul și Centrul de sănătate Madison s-au dezvoltat și au prosperat, instruind mii de studenți, dând sute de absolvenți și stimulând stabilirea de instituții similare self-supporting peste tot în Sud și în țări de pe întinsul globului.

În ziua în care sora Druillard a sosit pentru a sprijini acest proiect, sora White i-a spus: „Nell, tu crezi că ești destul de în vârstă să te pensionezi. Dacă vei veni și dacă îți vei lega viața de această lucrare, dacă vei avea grijă de acești băieți (Sutherland și Magan aveau doar în jur de treizeci de ani), îi vei îndruma și îi vei ajuta în ceea ce Domnul dorește ca ei să facă, atunci El îți va reda tinerețea, iar tu vei face mai mult în viitor decât ai făcut vreodată în trecut”.

Cuvinte care au spus adevărul! Mama D. și-a legat viața de săracii Sudului. Dumnezeu a susținut-o de-a lungul unei bătrâneți pline și active. Ea a murit în vârstă de nouăzeci și patru de ani, după ce a înființat o altă instituție, de data aceasta în întregime pentru negri, numită Centrul de sănătate Riverside.

Kate Lindsay a crescut într-o familie numeroasă din aceeași zonă agricolă a statului Wisconsin, cu surorile Rankin. Era nepoata unui verișor al lui David Livingstone și era de-a dreptul fascinată de ceea ce făcea Florence Nightingale în Anglia și Crimea. De aceea, și-a părăsit căminul pentru a merge la Battle Creek în 1867, oferindu-și serviciile micii școli de sănătate Western Health Reform Institute, pe care adventiștii o inauguraseră cu un an în urmă. Curând, ea a mers în New Jersey pentru un curs de doi ani de surori medicale și apoi la Universitatea statului Michigan, la Ann Arbor, ca membră a celui de-al doilea grup de fete cărora li s-a permis până atunci să studieze medicina acolo. Fiind una dintre cele zece fete din mijlocul celor 1300 de băieți, ea și-a luat porția de batjocură și comentarii sceptice, dar când i-au audiat discursul în favoarea acordării pentru fe-

mei a dreptului de vot, ea a câștigat dezbateră, ca și respectul băieților. În final, ea a terminat prima din clasa ei.

Întorcându-se la Western Health Reform Institute, care își schimbase numele între timp în Medical and Surgical Sanitarium, ea a făcut specializarea în bolile de femei și de copii, cam în același timp în care John Harvey Kellogg devenea directorul medical al școlii. Fiind o persoană curajoasă și stăruitoare, în 1883 a reușit să convingă pe Kellogg și comitetul de conducere să înființeze o școală de surori medicale, pe care a continuat să o susțină și să o conducă până în 1887, când a plecat în Africa. Mai târziu ea a lucrat la Centrul de Sănătate Boulder (Colorado).

Prin punctualitatea, conștiinciozitatea și inima sa bună, dr. Lindsay a lăsat o impresie de neuitat asupra miilor de surori medicale, doctori și pacienți. În timpul șederii la Battle Creek, singurul său cămin a fost micuța cameră aflată lângă cabinetul său! Ea dorea să fie mereu disponibilă. Ca recunoaștere a devotamentului manifestat, căminul pentru viitoarele surori medicale de la Loma Linda University îi poartă numele.

Multe alte femei și-au adus contribuția la istoria bisericii adventiste, contribuind la împlinirea misiunii ei. Nu o putem trece cu vederea pe Lora Clement, fiica lui Melissa Rankin, care a editat revista *Youth's Instructor* pentru o perioadă de 39 de ani (un fapt rar întâlnit), a cărei rubrică - „Let's Talk It Over” - a fost una dintre cele mai apreciate producții literare ale denominațiunii.

Câte mii de femei și-au adus contribuția ca lideri și instructori de Școală de Sabat? Flora Plummer, secretar (ceea ce înseamnă astăzi director) al Departamentului Școlii de Sabat de la Conferința Generală timp de 24 de ani, între 1913 și 1936, a scris multe cărți și, desigur, a fost ajutată de nenumărate femei și fete din Școlile de Sabat locale de pe întregul pământ.

Ce putem spune despre profesoarele de școală elementară, licee și colegii? De exemplu, Ida Riggels

Burden, secretar al departamentului Școlii de Sabat de la Conferința Oregon în primii ani ai secolului, a predicat deseori la serviciile divine, fiind doar una dintre multele femei predicator. Soția fratelui E.B. Lane a fost bine cunoscută ca predicator, fără să aibă însă „scrisoarea de acreditare” a unui pastor întărit prin binecuvântare.

Hirotonisirea femeilor a fost discutată la Conferința Generală din 1881, probabil ca urmare a faptului că bapțiștii de ziua a șaptea hirotonisiseră recent câteva femei. În America, în timpul Mării Crize, și în Europa, în cursul celui de-al doilea război mondial, femeile au slujit ca pastori locali fără a fi hirotonisite.

Întărirea lor prin binecuvântare în lucrarea Evangheliei a fost mai mult discutată în anii 1970, iar nu puține femei din Statele Unite au fost hirotonisite ca prezbiteri locali. În același timp, s-a manifestat un interes considerabil cu privire la o declarație făcută de Ellen White în 1895, care susținea hirotonisirea femeilor ca diaconese sau lucrătoare în domeniul binefacerii: „Femeile care doresc să consacre ceva din timpul lor în slujba Domnului ar trebui rânduite să facă vizite la bolnavi, să aibă în grijă pe tineri și să lucreze pentru nevoile celor săraci. Ele ar trebui puse deoparte pentru această lucrare prin rugăciune și punerea mâinilor” (*Review and Herald*, 9 iulie 1899, p. 424).

În Statele Unite, atât în secolul al nouăsprezecelea, cât și în secolul al douăzecilea, a existat o mișcare feministă foarte puternică; ca și cea de mai târziu, mișcarea din secolul al nouăsprezecelea a avut o orientare corectă când a luptat pentru restabilirea drepturilor legitime ale femeilor și a fost greșită când a pretins „libertatea sexuală și eliberarea femeii din rolul de mamă”. Reacția de acum un secol a adventiștilor de ziua a șaptea a fost sublinierea rolului femeilor - ca funcționare de birou capabile, ca profesoare și îndrumătoare ale tinerilor din biserică, din școală și, în special, din cămin. În definitiv, mamele „neeliberate” nu sunt legate cu lanțuri de niște scutece, ci de niște mici ființe făcute după chipul

lui Dumnezeu, care, atunci când se vor maturiza, vor putea să răspândească solia către lume. Într-adevăr, chiar și atunci când sunt mici, copiii sunt și ei cuprinși în acea categorie de „orice făptură” la care trebuie să ajungă Evanghelia, așa cum bine a observat sora Sarepta Henry.

Ellen White n-a încetat niciodată să înalțe cu toată pasiunea valoarea misiunii femeilor, dar nu a făcut-o într-un mod unilateral. Și ea a făcut apel pentru repararea nedreptăților făcute femeilor și a cerut, în numele Domnului, remunerare corespunzătoare pentru munca lor. Ea scria: „Domnul are o lucrare pentru femei, ca și pentru bărbați. Ele își pot ocupa locul lor în lucrarea Sa în acest timp de criză, iar el va lucra prin intermediul lor” (*Evangelism*, p. 464). „Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății și, dacă pastorii primesc un salariu pentru munca lor, soțiile lor, care se dedică atât de de interesat lucrării ca truidori împreună cu El, ar trebui să fie plătite, pe lângă ceea ce primesc soții lor, în ciuda faptului că ele s-ar putea să nu ceară acest lucru” (*Manuscript 43*, 1898). „Nu a rămas în seama oamenilor să clarifice această chestiune. Domnul este Cel care a făcut-o. Voi (sora White scria unor conducători) trebuie să vă faceți datoria față de femeile care trudesc pentru Evanghelie” (*Evangelism*, p. 493).

În vara anului 1867, când James White a întărit prin binecuvântare un pastor, în apropierea unui lac, a invitat-o pe soția lucrătorului să îngenuncheze și ea alături de soțul ei, deoarece și ea fusese pusă deoparte ca ajutor al lui. Fratele White a considerat că această practică trebuie urmată la toate întăririle prin binecuvântare ale pastorilor. Când Robert Pierson a acceptat realegerea sa la sesiunea Conferinței Generale de la Viena din 1975, el a rugat-o pe soția sa să stea lângă el, ca simbol al soțiilor tuturor lucrătorilor care împărtășesc poverile soților lor.

Articolul de față este adaptarea unui capitol din cartea *Tell it to the World*, Pacific Press, 1974.

Menirea femeii adventiste — să ofere valori spirituale autentice

Stimată soră Dumitrescu, ce așteptați de la Anul Femeii Adventiste?

Poate este pentru prima dată când nu numai unei anumite zile, ci unui întreg an i se acordă o asemenea inspirată destinație.

În conjunctura evenimentelor ce se precipită în jurul nostru, este desigur nevoie de o reconsiderare a capacităților și a rolului femeii adventiste în cămin, în biserică și în societate.

Mai mult decât oricând, fiecare membră trebuie să-și analizeze și să-și perfecționeze relația ei cu Dumnezeu, spre a face față cu succes îndatoririlor covârșitoare și a deveni exponentă a standardelor biblice ale bisericii.

În ciuda numeroaselor diferențe, care sunt frăsăturile care le unesc pe surorile din România?

Este cunoscută preocuparea surorilor adventiste din România de a-și manifesta dragostea față de Dumnezeu și față de semenii. Prima, prin conștientizarea planului de mântuire realizat prin Isus Hristos, iar a doua, printr-un implicit spirit de voioasă slujire în cele trei compartimente menționate înainte.

Dând dovadă de credincioșie și de împreună simțire prin ospitalitate și dăruire, ele doresc să aducă închinare Creatorului și să se bucure împreună de făgăduințele Sale, atât acum, cât și în veșnicie.

Care este modul în care ar putea femeile adventiste din România să participe cel mai rodnic la împlinirea misiunii bisericii?

Deși, printr-o pregătire profesională și intelectuală adecvată, femeia adventistă a arătat că poate fi utilă bisericii în multe domenii, menirea ei principală rămâne, totuși, de a oferi valori spirituale autentice.

Prin rugăciune stăruitoare, prin exemplu personal și prin educarea din fragedă pruncie în spirit advent, ea va reuși să modeleze caracterele propriilor copii, sau ale copiilor

comunității, în așa fel încât ei să îl reflecteze pe cel al Mântuitorului.

De astfel de membri are nevoie biserica în misiunea ei de a pune stavilă degradării sociale și morale caracteristice timpului nostru.

În ce fel ar putea biserica - conducerea, pastorii și comunitățile - să contribuie la binele spiritual al surorilor?

Pentru o creștere spirituală continuă, femeia adventistă are nevoie de o atmosferă prielnică dezvoltării, prin înțelegere, apreciere a efortului depus și încurajare. Are nevoie de hrănire spirituală corespunzătoare, de părtășie, pentru comunicare și schimb de experiență, ca și de recreere, de momente de bucurie și de exprimare a recunoștinței.

În acest scop este dorit promovarea unei atitudini creștinești a bărbatului față de femeie atât în cămin, cât și în comunitate. Atunci, rolul ei de soție, de mamă, de gospodină și adesea de susținător de familie, va fi mai ușor de îndeplinit.

Cred că pot da aici sugestia organizării unor întruniri locale sau regionale, regulate, pentru sfătuirea cuplurilor tinere și nu numai.

Pe de altă parte, solicitate să-și asume responsabilitățile în viața comunității sau bisericii, ele vor trebui ajutate să-și descopere talanții încredințați de Dumnezeu și să-i dezvolte activând spre slava Sa, eliminând astfel prejudecățile ce mai dăinuie pe alocuri cu privire la rolul femeii în acest domeniu.

Ocazii speciale ale anului, în acest sens, pot fi încă organizate, precum: cursuri de instruire pentru formarea unui spirit de responsabilitate în educație; participări în lucrarea de evanghelizare urmate de împărtășiri ale experiențelor realizate; vizite reciproce între grupuri de surori susținând programe în cadrul serviciilor divine din comunități diferite; excursii în mijlocul naturii sau

pentru îmbogățirea cunoștințelor, toate acestea contribuind la binele spiritual al surorilor noastre.

În perioade dificile, ca și în anii din urmă, ați fost activă și curajoasă în promovarea activităților pentru copii, tineri și femei. Cum priviți în urmă? Dar spre viitorul femeilor din biserică?

Pentru că a transformat slăbiciunea noastră în tărie, pentru experiențele minunate, privesc în urmă cu recunoștință și exclam împreună cu Psalmistul: „O, de ar lăuda oamnenii pe Domnul pentru bunătatea Lui...” „Binecuvântat să fie Domnul, singurul care face minuni!”

Dar, dacă în condițiile din trecut nu prea îndepărtat, încercarea de a lucra pentru Dumnezeu a bucurat inimile noastre, cu atât mai mult folosirea din plin, în acest sens, a timpului de libertate pe care-l trăim acum va îmbogăți tezaurul spiritual al surorilor, calificându-le pentru încheierea cu succes a secerișului în viitorul - credem - apropiat.

Dacă ați avea ocazia să vorbiți femeilor din biserică ce mesaj le-ați transmite?

Precum Iochebed în vremuri de cumplită restriște, să lucrăm cu încredere neclintită în Dumnezeu în favoarea copiilor noștri, pentru ca, asemenea lui Moise, ei să fie „salvați pentru a salva!”

Să fim, de asemenea, conștiente precum Estera de „vremea pentru care am fost alese”, bine știind că, deși caracterizate prin gingașie, femeile temătoare de Dumnezeu și în-suflețite de Duhul Său pot alcătui o forță de neînving în lupta cu puterile întunericii!

Sora Magdalena Dumitrescu s-a născut în familia fr. Nicolae Gheorghidă, pastor și coordonator al evanghelizării cu literatură în Uniunea Română. A studiat medicina, fiind nevoită să întrerupă cursurile după patru ani datorită îmbolnăvirii. În familia pe care a întemeiat-o în anul 1957 cu pastorul Nelu Dumitrescu, s-au născut patru copii.

PROFIE FEMININE ÎN ADVENTISMUL DIN ROMÂNIA - I

CORINA DEMETRESCU

Una dintre cele mai marcante personalități feminine ale deceniilor de după război a fost, fără îndoială, "Maica" Demetrescu, așa cum era cunoscută de frăția noastră.

Ca membră, a aparținut comunității Labirint: în realitate însă, influența dânzei s-a întins asupra întregii biserici din țara noastră: și nu numai prin aceea că a fost soția unui pionier proeminent al uniunii noastre, ci printr-o viață de credință proprie, ce a cuprins pe toți cu o dragoste curată și cu o preocupare din inimă față de nevoile oricui i se adresa.

Privind-o, nu ai văzut decât o soră, simplă în îmbrăcăminte, modestă în manifestări, în casă rezumându-se la cele strict necesare, iar ușa fiind întotdeauna deschisă pentru oricine. Împreună cu fratele Demetrescu, au dobândit ceea ce caracterizase și pe Zaharia și Elisaveta care "umblau fără pată în toate poruncile și rânduielile Domnului". Cei care au cunoscut-o se întrec parcă să spună că era un exemplu de credincioșie, venea întotdeauna la timp la adunare, cultiva o relație plăcută cu toți membrii, manifesta un spirit împăciuitoar, nu jignea pe nimeni, dar rămânea principială, și nu puteai să te superi dacă îți făcea o observație. Ca gospodină, era strictă în respectarea principiilor reformei sanitare, inventând tot felul de rețete pentru meniuri sănătoase, pe care le și oferea spre încercare.

Manifesta respect și o grijă deosebită față de soțul său. Legătura lor sufletească este frumos iluminată de următorul detaliu din viața cotidiană: casa fiind mai tot timpul plină de musafiri și vizitatori, orele mesei erau greu de respectat. Așa că Maica aducea mâncarea la fratele Demetrescu și-i oferea, lingură cu lingură, în timp ce el conversa cu cineva, spunându-i: "Poftim, taică!" La fiecare lingură, se auzea răspunsul: "Mersi, maică!"

Ceea ce se cere neapărat amintit este spiritul de rugăciune. În preajma dânzei găseau întotdeauna cuvinte de speranță, de mângâiere, de încurajare. Medita mult asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Spunea unei surori, într-o dimineață: "Auzi, m-am trezit pe la ora două, și am citit din Biblie, din cutare loc. Mi se părea că nu mai citisem niciodată acele cuvinte!" Și a început să povestească ce ideea a găsit în pasajul citit.

Bazându-se pe Scripturi, a avut o încredere copilărească în puterea rugăciunii. Știa că Dumnezeu își împlinește făgăduințele. Am auzit această istorisire: Fiicele mele i se fixase un examen pentru Sabat. Nici profesorul, nici directorul nu au vrut să stea de vorbă cu mine. Unde

era să mă duc? La Maica. "Nu te speria! Punem genunchiul jos! Domnul poate schimba programul școlii." Ne-am hotărât pentru post și rugăciune. După câteva zile, fetița vine de la școală, strigând: "Mamă, nu mai avem examenul sâmbătă, ci joi!" Când am spus bucuria mea sorei Demetrescu, dânsa a exclamat, în stilul ei inconfundabil: "Mă prăpădesc de bunătațea lui Dumnezeu! Hai, Dorino, vino să-I mulțumim!"

De fapt, în fiecare miercuri se ținea "oră" de rugăciuni la dânsa acasă. Veneau mulți. Făcea listă, cu nevoile exprimate de cei prezenți. Apoi se rugau. Dacă se anunța că este cineva la spital, mergea acolo și îngenunchea la patul bolnavului, rugându-se cu voce tare, pentru însănătoșirea tuturor celor din salon. O soră, slăbită, avea nevoie de niște caș. Dânsa a plecat într-o comună unde știa că va găsi ce trebuia. S-a întors și a dat cașul celei în nevoie. "Dar cum ați putut să faceți așa ceva, maică?!" "Dacă te iubesc..." a fost simplul răspuns. Așa a mărturisit: "Eu, când caut sau mă duc să cumpăr ceva, mă rog Domnului, să fie după voia Lui". Nu existau nevoi față de care să nu-și manifeste un interes sincer și plin de iubire. Lua acasă, de la adunare, cinci-șase persoane, dintre cei rămași în curte. Se apropia și-i întreba direct: "Tu unde mergi?"

Un frate din Labirint suferea mult din cauza locuinței necorespunzătoare. S-a consfătuțit cu Maica, s-au rugat și, printr-un șir de minuni, prin bunăvoința unui om străin și prin împrejurări cu adevărat miraculoase, în câteva zile au primit în dar un apartament corespunzător. Când a aflat sora Demetrescu, nu s-a mirat de loc, doar a adăugat: "Domnul, când făgăduiește și împlinește!"

Cu ocazia unei percheziții, oamenii autorității strângeau literatura căutată, și s-au atins și de Biblie. "Pe-asta nu mi-o luați. E viața mea!" a strigat dânsa, strângând Biblia la piept.

Când fratele Demetrescu, fiind urmărit, a trebuit să plece de acasă, frații care-l ocroteau au spus: "Totuși, soția lui ar trebui să știe unde se găsește." Dar dânsa a răspuns: "Nu-mi spuneți, căci dacă voi fi întrebată, eu nu voi minți. Eu voi spune unde se găsește!"

Din toată țara curgeau frați, surori, pentru sfat, alcătuire de memorii, intervenții. Unii au vrut să-i mai oprească, socotind că familia Demetrescu este la capătul puterilor. Aflând, dânsa a replicat: "Nu-i opriți, că ne scurtați viața!"

În adevăr, au avut parte de o viață plină, îmbelșugată, lungă și binecuvântată până ce, după "Taic" altar de rugăciune", s-a stins și Maica, lăsând în urmă amintiri de neșters în memoria poporului lui Dumnezeu din această țară.

MARTHA SZURD

Sora Szurd Martha se distinge printre surori prin faptul că a fost prima misionară adventistă, în mai multe districte transilvănene. Se caracterizează printr-un zel și credințioasă rară, având succese în mod deosebit în căștigarea de suflete. Zilele săptămânii au găsit-o totdeauna în vizite și lecturi biblice, sau pregătirea corurilor, programelor muzicale.

Absolventă a Seminarului Teologic - promoția 1954, activează oficial până la arondările efectuate în anii 1960 când, împreună cu alți lucrători - numărul câmpurilor misionare fiind redus - biserica a fost nevoită s-o lase în afara numărului de lucrători angajați, ceea ce nu a afectat devotamentul și zelul dânzei în lucrarea Domnului. Predicile dânzei au însuflețit și în continuare comunitățile pe care le vizita.

În ce privește integrarea dânzei printre frații lucrători, a cunoscut și perioade dezavantajoase - prezența unei surori misionare pe vremea aceea, la noi în țară, era încă neobișnuită.

Dar membrii comunităților au înconjurat-o cu căldură, deși până în ziua de astăzi există frați care au o cantitate de rezervă față de surori, indiferent ce slujbă îndeplinesc, în mod deosebit referindu-se la amvon.

Sora Szurd Martha a lucrat, ca misionară - lucrător biblic - nefiind hirotonisită.

Și în prezent este activă, vizitând diferite comunități. Astfel, de curând, a vizitat comunitatea Sic, unde s-a regăsit cu frații în vârstă - din timpul slujirii dânzei, lăsând o impresie bună și încurajatoare în credință și nădejde adventă.

SUSANA GHEORGHIU

Gândul ne conduce spre o soră care a avut privilegiul de a deveni deschizătoare de drumuri.

Sora Gheorghiu Susana, născută Moser, a îmbrățișat credința adventă în anul 1925, în comunitatea Reghin. Plină de daruri misionare, tână de 18 ani devine prima soră din țara noastră care pleacă în Germania pentru a urma cursurile Seminarului teologic adventist din Friedensau, absolvindu-le în anul 1933. Un timp lucrează în Spitalul Charitée din Berlin, apoi, până la sfârșitul războiului în București, spitalul Elias. A fost membră la comunitățile Labirint și Popa Tatu.

Căsătorindu-se cu ing. Virgil Gheorghiu, a dus o viață exemplară de rugăciune, influența dânzei răspândindu-se îndeosebi dincolo de hotarele țării, dar și în familie, din care au ieșit patru pastori adventiști deosebit de binecuvântați.

LUCREȚIA DIACONESCU

"Maica" Lucreția Diaconescu s-a născut odată cu secolul nostru, la 26 martie 1900, despărțindu-se de el cu puțin înainte de a-și atinge împlinirea, la 24 iunie 1994. A aflat adevărul prezent printr-un prizonier de război, pe când avea numai șaptesprezece ani, devenind astfel pioniera soliei pe meleagurile deluroase ale Pucioasei, Dâmbovița.

Lucrează ca învățătoare și se căsătorește cu directorul școlii dintr-un sat vecin, Victor Diaconescu, un alt suflet tânăr atins de jarul vestirii advente.

Într-o vreme de avânt a lucrării, pionierii au înțeles cu adevărat că viitorul atârna de crearea unui sistem solid creștin de educație a tineretului și a viitorilor pastori. În cadrul acestui efort, Victor și Lucreția Diaconescu au fost chemați să slujească împreună în primele școli ale bisericii, la Focșani, apoi la Târnăveni și la Stupini-Brașov, parcurgând astfel patruzeci de ani de legătură vitală, de identificare cu Școala.

Mărturie netrecătoare a nenumăratelor griji, speranțe, bucurii, spaime, rugăciuni, miracole, care i-au curs prin suflet în vremurile când entuziasmante, când tragice ale Școlii, stă moștenirea literară, valorificată cu multă grijă în ultimii ani de fiul său, dr. Mircea Valeriu Diaconescu, din Aachen, Germania.

Pentru sora Lucreția Diaconescu, chiar în cerurile înalte dacă te-ai afla, punctul care ți-ar atrage irezistibil atenția ar fi Școala. Ascultați:

"Dacă ești într-un aeroplan și plutești deasupra Țării Românești în punctul cuprins între cotul ce-l fac Carpații meridionali cu Carpații răsăriteni, punct care se numește în geografia țării mele vestita 'Câmpie a Băreii', de te cobori mai aproape de pământ, vei vedea în partea de răsărit a orașului Brașov cum se ridică pe malul unei ape curgătoare - Ghimbășelul - o clădire impozantă, în stil ultra modern, Școala Misionară Adventistă, Institutul Biblic Brașov - Stupini. ...

De jur împrejurul Școlii - numai câmpii cultivate cu grâu, porumb, cartofi și sfeclă de zahăr. Câteva ferme particulare, plus cea a Școlii. Iată cel mai bun loc și cea mai potrivită clădire pentru instalarea unui spital, unde pot să încapă până și două sute de răniți, plus săli de operație, săli de mese, locuință pentru personalul de serviciu al Crucii Roșii, până și o sală de spectacole și conferințe pentru convalescenți. În tot orașul nici un spital nu e mai bine instalat și răniți mai mulțumiți, ca în Spitalul nr. 157."

Și așa începe lungă dramă a Școlii, de atunci și până astăzi bună pentru toți și pentru toate, numai pentru ziditorii și proprietarii ei legali, nu. Paginile scrise, cu mână sigură și vigoare de munteancă trecută prin multe, rămân un *memento* cu valoare de supraviețuire pentru generațiile de adventiști care n-au văzut Școala, dar trebuie să știe că de acolo își trag seva. *Adu-ți aminte.*

DOCUMENTAR *Un punct dificil pe agenda de la Utrecht '95*

De mai bine de douăzeci de ani, subiectul hirotonirii femeilor se află în centrul discuțiilor cu prilejul unor sesiuni ale Conferinței Generale sau ale Comitetului său. Sesiunea de la Utrecht nu va face excepție. Potrivit unei hotărâri din 9 octombrie 1994 a Comitetului anual (vezi *Curierul Adventist*, noiembrie 1994), pe agenda sesiunii se va afla, pentru dezbateri și vot, următorul punct: "Conferința Generală încredințează fiecărei diviziuni dreptul de a autoriza întărirea pentru slujba Evangheliei a persoanelor de pe teritoriul său în armonie cu regulile în vigoare. În plus, acolo unde condițiile nu fac acest lucru nerecomandabil, o diviziune poate autoriza întărirea persoanelor calificate, indiferent de sex. În acele diviziuni în care comitetul executiv al diviziunii ia hotărâri specifice aprobând întărirea femeilor pentru slujba Evangheliei, femeile pot fi întărite ca să slujească în acele diviziuni."

Această dezbateri în curs în biserică ne-a preocupat mai puțin. Dar mulți dintre noi vom fi la Utrecht și vom asista la discuții. Cei optsprezece delegați vor participa la dezbateri și vor vota. Oricare va fi rezultatul votului, vor urma alte discuții și luări de poziție. Chestiuni de mare importanță vor fi aduse ca argumente pentru un vot favorabil sau negativ.

Articolul de față dorește să ofere cititorilor posibilitatea (1) să obțină informații cu privire la istoria acestor dezbateri; (2) să cunoască principalele poziții și argumentele folosite, ca punct de plecare în studiul personal; (3) să recunoască nevoia de călăuzire specială și să o caute în rugăciune pentru ei înșiși și pentru biserica reunită la nivelul de cea mai înaltă autoritate și (4) să evalueze corect diferitele redări și interpretări ale discuțiilor care vor avea loc.

Scurt istoric. Punctul de plecare oficial este o hotărâre a Comitetului anual al CG din 1973, când s-a dat acordul pentru numirea de femei pentru activități pastorale și evanghelice, în regiunile în care o asemenea acțiune este acceptată. La Comitetul anual din 1974, s-a votat "să se ceară Consiliului consultativ executiv al președintelui CG să sprijinească studierea în continuare a alegerii de femei în slujbe ale comunității locale care cer întărire, iar comitetele diviziunilor să exercite prudență în oricare dintre cazurile speciale care s-ar putea ridica înainte ca o poziție definitivă să fi fost adoptată."

Comitetul de primăvară al CG din 1975 a votat ca "în armonie cu spiritul și intenția votului Comitetului anual din 1974, cea mai mare prudență și atenție să fie exercitate în întărirea de femei pentru slujba de presbiter local, iar conferințele să ceară sfatul comitetelor uniunii și diviziunii, înainte de a acționa."

De atunci, sute de comunități din Diviziunea nord-americană au ales femei ca presbiteri locali, astfel încât se apreciază că acum mai mult de o mie de surori slujesc ca presbiteri întăriți în comunitățile locale. Hotărârea a fost reconfirmată de votul Comitetului anual din 1984.

Deși, la sesiunea CG din 1985, întărirea femeilor ca pastori a fost respinsă, ulterior a fost formată o Comisie cu privire la rolul femeilor, formată din peste 80 de persoane - bărbați și femei, pastori și laici, administratori și profesori, reprezentând întregul câmp mondial. După ce au fost prezentate numeroase lucrări, după îndelungate dezbateri, s-a votat să se propună Comitetului executiv și, apoi, sesiunii CG din 1990, sporirea rolului femeilor în biserica adventistă, dar fără acordarea întăririi de pastor. Această

propunere a fost votată de majoritatea delegaților. A fost de asemenea votată o altă propunere care acordă pastorilor ajutor (fie bărbați, fie femei) o parte însemnată a privilegiilor pastorilor întăriți, prin delegarea instituției ai cărei angajați sunt.

Se apreciază că, în Diviziunea nord-americană, slujesc în aceste condiții circa 25 de femei ca pastori neîntăriți și alte 25 sunt capelani în instituții medicale adventiste.

Luări de poziție. În ultimii zece ani, în revista *Ministry*, editată de Asociația Pastorală a CG, au apărut mai multe articole cu privire la acest subiect. Autorii reprezintă ambele poziții și adesea editorii indicau faptul că publicarea articolelor nu reprezintă o aprobare a poziției exprimate și nici a argumentelor prezentate. Cititorii erau încurajați să citească în mod critic articolele și să studieze subiectul pentru ei înșiși. Vom prezenta pe scurt ideile principale ale acestor articole.

În *Ministry* din martie 1985, în editorialul intitulat **Întărirea femeilor**, Robert Spangler enunță pe scurt hotărârile mai importante până la acea dată, oferind prima observații personale. Prima este că, deși teoretic femeile erau acceptate și încurajate să urmeze cursurile pastorale ale Seminarului teologic, un număr mic de surori a beneficiat de această posibilitate, probabil datorită slabei perspective de a fi angajate. A doua observație arată că există o anumită confuzie cu privire la categoria în care se încadrează subiectul întăririi femeilor: este o chestiune teologică sau una administrativă?

Președintele CG, fr. Neal Wilson, s-a referit la studiile excelente care fuseseră prezentate și a spus că cele mai multe arată că Biblia și Spiritul Profețic nu susțin și nici nu con-

damnă întărirea femeilor. Dacă decizia este din domeniul administrativ, biserica în sesiune va socoti că este mai ușor să se pronunțe.

A treia observație este legată de o altă afirmație a fr. Wilson, și anume că, de fapt, trebuie ca biserica fie să dea înapoi, fie să meargă înainte în această chestiune. El a indicat că poziția actuală (deci din anul 1984) nu mai poate fi susținută, datorită deciziilor anterioare ale bisericii de a îngădui surorilor să urmeze aceleași studii. Editorul se întreabă dacă biserica este dispusă să se retragă din poziția actuală, dar nu este convins că ea dorește să meargă înainte. "Dacă noi nu suntem dispuși pentru nici una din alternative, aceasta ne lasă într-o situație stânjenitoare, care are capacitatea să creeze tulburare în biserică".

"În sfârșit, oricare ar fi rezultatul, apelul nostru este ca acest subiect să nu stânjenească misiunea bisericii, care și-a primit de la Domnul porunca să meargă la fiecare neam, seminție, limbă și norod cu vestea glorioasă a mântuirii în Hristos și a apropiatei Sale veniri. Oricare ar fi rezultatul votului la sesiunea CG, acesta nu ar trebui să afecteze în nici un fel activitățile de câștigare de suflete ale pastorilor și ale membrilor - fie bărbați, fie femei."

Același număr prezenta în paralel două articole asupra acestui subiect, scrise din perspective opuse. *Bernard Seton*, înainte de pensionare secretar asociat al CG, răspunde NU la întrebarea: *Trebuie biserica noastră să întărească femei?* Autorul începe cu declarația: "Eu am recunoscut de mult superioritatea morală a femeilor în multe dintre situațiile vieții și admir în continuare contribuțiile lor în favoarea umanității și a bisericii. Și eu deplâng pro-

fund nedreptățile la care multe dintre ele sunt încă supuse. Dar admirația și aprecierea nu răspund la întrebarea cu privire la validitatea întăririi femeilor pentru slujire. Pentru a răspunde la aceasta, biserica trebuie să consulte Biblia, autoritatea ei privind doctrina și practica. Este posibil ca Biblia să nu pronunțe răspunsuri cu privire la fiecare din întrebările bisericii dar, cu studiu atent și plin de respect, biserica poate să găsească principiile și practicile pe care Dumnezeu dorește să le urmărim. Această abordare este specifică adventiștilor. Noi declarăm în continuare că Biblia este singurul izvor pentru convingerile și practicile noastre."

Bernard Seton începe cu raportul creației, din care reține că bărbatul și femeia au fost creați egali, dar destinați unor roluri biologice, sociale și religioase diferite. De la început Biblia a stabilit o preoție și o slujire rezervată bărbaților. Domnul Hristos a menținut această poziție, iar biserica primară a urmat exemplul Întemeietorului, numind un bărbat în locul vacant din rândul apostolilor. "Deși scriitorii biblici onorează pe drept pe femeile care și-au apărut în mod curajos credința, ei nu acordă un statut apostolic sau pastoral nici uneia dintre ele".

Autorul tratează în continuare pasajele din Pavel care pot fi de ajutor. "În capitolul 11 din 1 Corinteni, Pavel răspunde la întrebarea bisericii cu privire la acoperirea capului femeii în biserică. El dă sfaturi care reflectă contextul obiceiurilor greco-romane din primul secol și care nu pot fi în totalitate transferate în zilele noastre. Totuși, răspunsul său atinge câteva principii de bază care merită atenția noastră." Apoi se explică pasajul din 1 Timotei 2,1-15. Pavel dă instrucțiuni cu privire la conduita potrivită pentru serviciul de închinare. Versetul 12 spune: "Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat și să stea în tăcere". În zilele lui Pavel ar fi fost nepotrivit ca o

femeie "să învețe" dacă un bărbat capabil se afla în adunare. Dacă nu era nici un bărbat, așa cum a fost probabil cazul la Filipii, o femeie consacrată și capabilă putea să slujească ca un conducător (Fapte 16,14.15.40). Totuși, aproape sigur, Lidia era conducătoare în contextul unei familii. Exemplul ei nu stabilește un precedent pentru cadrul bisericesc normal. "Noi, după aproape două mii de ani, trebuie să recunoaștem distanța extraordinară pe care am parcurs-o de la situația dominantă din zilele lui Pavel. Astăzi noi chemăm femeii, le dăm o recunoaștere, le sprijinim, le spunem bun-venit la această poziție de răspundere. Recunoaștem cu bucurie contribuția majoră pe care ele o aduc la vigoarea bisericii. Dar, încă o dată, aici (în Fapte 16) nu este vorba de predicare. Nici de întărire."

Bernard Seton discută în continuare Galateni 3,28. "O primire autentică a creștinismului îndepărtează barierele rasiale, sociale și sexuale care au împiedicat unitatea și toți creștinii care sunt cu adevărat 'în Hristos Isus' sunt 'una' în El. ... Dar textul nu spune că diferențele rasiale, sociale, sexuale sunt abolite. ... Astfel, corect considerat, Galateni 3,28 nu are nici o semnificație directă pentru subiectul întăririi femeilor și nu poate fi citat în favoarea practicii."

În coloane paralele, *Willmore Eva*, la data aceea director asociat al Asociației pastorale din Conferința Potomac, prezintă argumente în favoarea întăririi femeilor. El declară: "În discuțiile antagoniste cu privire la legitimitatea femeilor în pastorație, o mare parte a dezacordului cu privire la datele biblice provine din diferențe hermeneutice (de interpretare a Bibliei). ... Situația se complică și mai mult pentru că biserica creștină din secolul nostru întâmpină multe situații care nu apăruseră în perioada biblică. ... Una dintre cele două abordări pe care adventiștii le folosesc pentru a aplica conținutul Bibliei la situațiile contemporane ar putea fi numită abor-

darea literalistă. Cei ce o adoptă se concentrează asupra unor declarații biblice sau cazuri scripturistice specifice. Prin contrast, susținătorii celei de-a doua hermeneutici caută principii generale pe care le descoperă ca inerente în cursul Scripturii. Ei iau în considerație și procesul istoric și cultural în care a activat scriitorul inspirat." Autorul propune utilizarea a ceea ce este mai bun în fiecare dintre cele două abordări, urmărind armonizarea declarațiilor specifice, didactice, legale ale Bibliei (cum ar fi 1 Tim. 2, 11-15) cu principiile mai generale ale Scripturii (ca cele din Gal.3,1-4.7 și mai ales v.22).

Autorul exemplifică această metodă prezentând raportul creației și al căderii, cu implicațiile sale, și apoi discutând modul în care apostolul Pavel dezvoltă ideile acestea aplicându-le situațiilor din timpul său. Bărbatul și femeia constituie umanitatea care reflectă chipul lui Dumnezeu. Înainte de cădere cei doi sunt prezentați ca egali și complementari. Ordinea creației este semnificativă în primul rând pentru relațiile din interiorul familiei și nu pentru toate relațiile sociale și eclesiastice ale bărbaților și femeilor.

Geneza 3 descrie efectele apariției păcatului. Partea lui Adam în cădere este clar arătată și Eva nu este arătată ca fiind mai vinovată decât Adam. Blestemul aduce o schimbare în poziția relativă a celor doi, dar efectele prezentate în Geneza sunt limitate la relația de căsătorie. În sfera căsătoriei se exercită stăpânirea bărbatului asupra femeii. Apoi autorul se îndreaptă spre Noul Testament și miezul teologiei lui Pavel - actual răsucupărător al lui Dumnezeu în Hristos. În Galateni 3,10-29 Pavel cuprinde toată Evanghelia și efectul ei asupra relațiilor umane în declarația centrală din v.28: "Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus". "Deoarece Hristos a venit, vechile moduri de a defini

relațiile umane au fost desființate. Răsucupărarea le readuce la starea de dinainte de cădere, ca și când nu ar fi fost niciodată tulburate de apariția păcatului și de blestem. Legătura dintre 'blestemul legii' (v.13) și blestemul Evei este evidentă. Bolestemul Evei a venit în urma căderii ei în păcat. Tocmai împotriva rezultatelor păcatului - ale oricărui păcat, dar mai ales ale păcatului originar - Domnul Hristos a venit ca al doilea Adam ca să șteargă efectele căderii. În Eden, blestemul legii călcaie a căzut asupra Evei. În Ghetsemani, Domnul Hristos S-a supus blestemului legii călcaie, astfel încât Eva și toată omenirea să poată fi eliberați de el." "În termenii discuției noastre, este imperativ ca noi, acționând în armonie cu actual răsucupărător al lui Hristos, să facem tot ce este posibil în comunitatea credinței ca să îndepărtăm efectele blestemului Evei din căsniciile noastre, din societate și din biserică."

Autorul discută pasajele din scrierile lui Pavel care mențin un rol de supunere pentru femeii în biserică. Acestea sunt așezate în contextul restricțiilor sociale și culturale ale timpului, în care o greșită înțelegere a libertății din partea unor surori, din Corint mai ales, expune biserica acuzațiilor de ușurătate și chiar imoralitate. Dar aceste restricții nu există astăzi, dimpotrivă, în multe părți ale lumii contextul social favorizează chemarea femeilor la o slujire completă.

Spre finalul articolului se arată că este o lipsă de consecvență ca surorile să învețe pe alții în biserică, să dețină numeroase poziții de răspundere "mai pe sus de bărbat", să nu își mai acopere capul în închinare, și totuși să li se refuze chemarea la slujire deplină consfințită prin întărire. "Restricții clare, pe plan social, cultural și deci și religios au împiedicat comunitatea creștină primară să împlinescă mandatul Evangheliei, care cerea o poziție echivalentă pentru toți copiii lui Dumnezeu în Hristos. În chestiunea sclavi-

oameni liberi, a venit totuși un timp când concesiile să fie îndepărtate și să se răspundă pe deplin mandatului acesta. Tot așa acum, în chestiunea femeilor în comunitatea creștină, timpul a sosit. ... Eu cred că, pe baza dovezilor biblice luate ca un tot, pentru a înțelege pe Pavel în mod corect, trebuie să plecăm din același punct ca și el: efectul venirii lui Hristos asupra vieții ființelor umane. Aparentele declarații contrare care se găsesc în alte locuri și chiar la Pavel trebuie să fie subpuse declarației de principii bazate pe răscumpărare cum se află în Galateni 3,28 și nu invers. Actul răscumpărător al lui Dumnezeu în Domnul Hristos, și implicațiile sale, trebuie să fie criteriul suprem pentru definirea activității și practicii bisericii.

Ministry din octombrie 1986 publică, sub semnătura lui *Samuele Bacchiocchi*, articolul cu titlul **Femeile: slujire fără hirotonire**. Articolul prezintă convingerile la care a ajuns autorul, care afirma că va studia în continuare și va publica o carte (aceasta a apărut un an mai târziu, purtând titlul *Women In The Church*). Autorul afirma de la început că o mare parte a literaturii pe care a citit-o, atât adventistă cât și neadventistă, nu dă atenție unei distincții importante - între slujirea femeilor în biserică și întărirea lor ca pastori. "Premisa pare a fi că o femeie poate sluji în biserică numai dacă a fost întărită prin binecuvântare. Această premisă greșită, nebiblică, poate fi privită ca fructul amar al clericalizării medievale a bisericii apusene, prin care slujirea în biserică a fost limitată aproape în exclusivitate la preoții hirotoniți. Astfel, astăzi femeile sunt conduse în mod greșit să caute hirotonirea preoțească pentru că nici o altă formă de slujire autentică nu pare să le fie accesibilă. Această situație reprobabilă trebuie să fie corectată, dar nu împingând pe femei spre întărire, ci prin redescoperirea viziunii biblice ca o unitate (trupul lui Hristos) cu o varietate de daruri de slujire

(1 Cor. 12,12-31; Efes. 4,11-13). Vechiul Testament, așa cum voi arăta în continuare, împiedică ungerea femeilor ca să slujească ca preoți, iar Noul Testament le împiedică să slujească ca apostoli, dar Scripturile oferă o susținere masivă pentru participarea lor în slujirea profetică, liturgică și socială a bisericii."

În continuare autorul menționează numeroase exemple (probabil toate) de femei din Vechiul Testament "care au slujit nevoilor spirituale și sociale ale vechiului Israel". În Noul Testament, "este adevărat că Pavel a scris câteva preades-citate restricții privind rolul femeilor, pentru a corija anumite abuzuri. Dar este indiscutabil că femeile au îndeplinit un rol vital în slujirea creștină a Noului Testament."

După ce dezvoltă tema slujirii femeilor în biserică de astăzi, autorul enumeră șapte motive principale care, potrivit convingerii sale, exclud pe femei de la slujirea de pastor: (1) Ordinea creației - mai întâi Adam, și apoi Eva. "Raportul creației din Geneză arată că, deși bărbatul și femeia erau în mod egal purtători ai chipului lui Dumnezeu, ei au fost creați diferit în termenii sexului și funcțiilor lor. ... Aceasta nu sprijină în nici un fel o concepție misogină de superioritate a bărbatului. Dimpotrivă, scopul este să se sublinieze diferențele de bază dintre bărbat și femeie, diferențe prezente chiar în ordinea creației. ... Ordinea creației mai înseamnă că bărbatul este chemat să împlinească un rol de conducere atât în biserică, cât și în familie. Acesta este argumentul crucial - teologic și nu social - pe care apostolul Pavel îl folosește pentru a susține porunca: 'Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat' (1 Tim. 2,12-14)."

(2) Rolul de conducere al bărbatului în familie este indisolubil legat de rolul de conducere în biserică. Conducerea nu înseamnă superioritate, iar supunerea nu implică inferioritate, după cum arată relațiile din cadrul Dumnezeirii.

(3) Biblia stabilește o preoție sau slujire pastorală în exclusivitate masculină, atât în familie, cât și în afara ei. În multe privințe Domnul Hristos a fost un non-conformist, dar nu a făcut nimic pentru a include femei între apostoli.

(4) Biblia "folosește în mod consecvent o terminologie masculină atunci când se referă la Dumnezeu. Este evident că Dumnezeu este mai pe sus de diferențierea sexuală umană. ... Dar Dumnezeu a ales să Se descopere pe Sine atât în Scripturi, cât și prin Hristos în termeni și imagini care sunt în mod categoric masculine."

(5) Rolul simbolic pe care pastorul îl îndeplinește este de reprezentant al lui Hristos. ... Așa cum un tată uman reflectă pentru copiii săi imaginea Tatălui ceresc, tot așa pastorul reprezintă pentru comunitatea sa pe Tatăl ceresc, Păstorul și Preotul. O femeie nu poate îndeplini această funcție simbolică unică deoarece rolul ei biblic nu este acela de păstor, preot sau tată. A schimba natura simbolului creând pastori femei ar însemna să desființăm complet funcția biblică a slujirii pastorale."

(6) Sfintele Scripturi, care sunt călăuză bisericii, "nu oferă nici un principiu general, nici un precept specific și nici un exemplu care să poată susține o asemenea practică."

(7) "În sfârșit, femeile nu trebuie să fie întărite pentru că slujirea pastorală nu este o profesie pe care o poate îmbrățișa orice persoană pregătită. Aceasta este o chemare divină pe care nimeni nu o poate pretinde ca un drept. Ea înseamnă o desemnare solemnă din partea bisericii pentru cei care au dat o dovadă a chemării lor divine (Tit 1,5-9)."

Cei care sunt în favoarea întăririi femeilor argumentează că femeile sunt la fel de competente și de capabile în slujire ca și bărbații. Nimeni nu contestă acest lucru. Dar ceea ce se discută nu este pregătirea sau capacitățile cuiva, ci voința lui Dumnezeu așa cum este descoperită în Scripturi."

Acest articol a generat o avalanșă fără precedent de

scrisori ale cititorilor, atât favorabile, cât și de contestare energetică a unora dintre argumentele autorului.

Ministry din septembrie 1988 conține un articol scris de *John Brunt*, decanul facultății de teologie de la Colegiul Walla Walla, intitulat **Întărirea femeilor: o discuție privind hermeneutica**. Autorul atrage atenția asupra faptului că atât cei care sunt în favoarea întăririi femeilor cât și cei care se opun citează aceleași texte biblice. Cu toate acestea, textele respective nu se ocupă în mod direct de întărirea femeilor. Texte ca 1 Corinteni 14,33-36; 1 Timotei 2,11-15 și 1 Timotei 3,2 pot fi privite într-un mod literal sau se pot căuta principiile conținute în ele și aplicate la contextul actual.

Autorul propune să reflectăm ce ar însemna ca textele citate să fie aplicate literal. Fără îndoială că viața bisericii ar fi profund afectată. Dacă nu putem aplica literal aceste texte și să schimbăm în consecință viața bisericii, atunci nu le putem considera un argument împotriva întăririi femeilor.

Este apoi discutat argumentul că, deoarece Isus a ales numai apostoli bărbați, El a intenționat ca întotdeauna toți pastorii să fie bărbați. Se mai argumentează că Isus a încălcat unele bariere sociale ale timpului, deci, dacă ar fi dorit să aibă femei în pastorație, ar fi făcut-o. Dar ne spune ceva constatarea că, deși Isus a desființat bariera dintre iudei și neamuri, El a ales totuși apostoli numai dintre iudei? Înseamnă că toți pastorii, pentru totdeauna, trebuia să fie numai iudei? În efortul de a interzice întărirea femeilor cu argumente biblice există pericolul de a eșua în inconsecvență a interpretării. Acest lucru trebuie evitat.

Alternativa este să folosim, ca în atâtea alte privințe, o abordare a textului biblic care caută înțelegerea și aplicarea principiului fiecărui pasaj. Astfel, pasaje care sunt adesea folosite împotriva întăririi femeilor trebuie să fie înțelese ca instrucțiuni specifice pentru împrejurări specifice. În 1 Corinteni

14, Pavel este preocupat de rânduiala în închinare în contextul unei discuții despre vorbirea în limbă. El este nemulțumit de unele practici din Corint și interzice o anumită participare a femeilor. Că Pavel nu intenționa să aducă la tăcere pe femei în biserică este evident din 1 Corinteni 11. El le permite atât să se roage, cât și să proorocească în biserică atâta vreme cât sunt potrivit îmbrăcate (ceea ce în contextul locului și vremii includea un văl). Deoarece Pavel folosește termenul "a proorocei" așa încât el include și ceea ce noi am numi predicare - a vorbi pentru Dumnezeu în cadrul serviciului de închinare - pasajul acesta dovedește că Pavel nu intenționa să reducă la tăcere pe femei în biserică.

După ce sugerează că Dumnezeu continuă să conducă biserica către realizarea progresivă a planurilor Sale, autorul menționează dovezile chemării femeilor la slujire care vin atât din mărturia chemării lăuntrice și a angajamentului sincer al femeilor pentru slujire, cât și dovezile binecuvântate ale lucrării îndeplinite până acum de ele. "Advențiștii nu cred că întărirea adaugă 'un har nou sau o calitate intrinsecă'. Ea este o recunoaștere publică a unei numiri divine" (*Acts of the Apostles*, pag. 161.162). Dar întărirea este modul în care biserica noastră recunoaște validitatea unei chemări autentice de a sluji, cu toate resursele, Evangheția.

Atunci când observăm slujirea pe care femeile au îndeplinit-o și o îndeplinesc prin darul Duhului Sfânt în biserică, putem face altceva decât să urmăm exemplul apostolului Petru și să spunem: 'Se poate opri întărirea pentru femeile acestea, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?'

William Fagal, directorul Centrului de studii Ellen White de la Andrews University, a publicat în februarie 1989 articolul **A sprijinit Ellen White întărirea femeilor?** Mai întâi autorul clarifică faptul că Ellen White însăși nu a fost întărită. Din 1871 până la moarte Ellen White a fost în posesia unei

scrisori de acreditare, care uneori purta titlul de "pastor întărit", dar de obicei cuvântul întărit era anulat cu grijă.

Un fapt interesant a avut loc la sesiunea Conferinței Generale din 1881, când Comitetul de hotărâri a propus pentru discuție următorul punct: "Votăm, ca femeile care posedă calificările necesare pentru a împlini această poziție, să poată, în modul cel mai potrivit, să fie puse deoparte prin întărire pentru lucrare în slujba Evangheliei". După o dezbateră la care au luat cuvântul opt delegați, s-a votat ca acest punct să fie transmis Comitetului Conferinței Generale pentru studiu mai aprofundat. Totuși, nicio dată până în ultimii ani, propunerea nu a revenit în discuția adunării. Unii consideră că, prin tăcerea sa, Ellen White (care atunci se afla în Australia) a susținut ideea. Dar, spune autorul, ar fi posibil ca Ellen White să nu mai fi dorit să intervină deoarece propunerea nu a fost urmată și astfel corectarea era inutilă.

Articolul arată poziția curajoasă luată de Ellen White cu privire la plata corectă a soțiilor de pastori care își cheltuiesc timpul în slujirea pastorală alături de soții lor. Ellen White prezintă de asemenea o poziție extrem de înaltă cu privire la lucrarea personală pe care surorile trebuie să o depună, cu toată râvnă.

La sfârșitul anului 1994, Raymond Holmes, fost pastor lutheran convertit la biserica adventistă și profesor la Seminarul Teologic al Universității Andrews, a publicat cartea *The Tip of the Iceberg (Vârful aisbergului)*. Autorul explică de ce, după atât de mulți ani de tăcere auto-impusă în acest subiect, s-a hotărât să vorbească. Cartea lansează un semnal de alarmă cu privire la o tendință de a modifica poziția istorică a bisericii adventiste, și anume că orice regulă de doctrină și de practică trebuie să se bazeze pe un "Așa zice Domnul". Dr. Holmes consideră că tentativele de acest fel de până acum nu au avut reușită, dar subiectul întăririi femeilor este

un examen pentru păstrarea atașamentului bisericii față de Scripturi. O dată ce acest pas ar fi făcut, alte și alte modificări periculoase ar urma deoarece, cu o asemenea breșă în sistemul ei de interpretare, nimic nu va mai apăra biserica.

Dr. Holmes face de asemenea o legătură între mișcarea feministă, care în ideologie și scopuri este contrară creștinismului biblic, și eforturile de a obține, în biserica adventistă, un vot favorabil întăririi femeilor.

În încheiere, iată câteva fragmente din cuvântarea fr. Alfred McClure, președintele Diviziunii Nord-Americane, rostită în fața Comitetului Anual din 9 octombrie 1994. Diviziunea Nord-Americană a solicitat înscrierea subiectului întăririi femeilor pe agenda Sesiunii de la Utrecht.

„De mai multe luni se discută că acest subiect va fi, probabil, pe agenda acestui Comitet anual. Așa că, fără îndoielă, opiniile s-au format și pozițiile luate de diferitele persoane nu se vor schimba cu ușurință. Dar noi vă cerem cu umilință să ne acordați privilegiul de a ne asculta și de a căuta, cu rugăciune, să ne ajutați să răspundem dilemei în care ne aflăm.

Înainte de orice, dorim să știți că Diviziunea nord-americană este o parte foarte loială a bisericii mondiale. Noi credem în unitate și o promovăm. Suntem cu totul dedicați misiunii și unității acestei biserici.

Noi nu dorim să producem probleme, să tulburăm sau să dezbinăm trupul lui Hristos. Detestăm tot ceea ce ar putea aduce rușine asupra acestei biserici pe care o iubim.

În nici un fel nu încercăm să aruncăm povara noastră asupra altora. La urma urmei, cei zece la sută din numărul de membri ai bisericii mondiale nu ar putea fi considerați o mare putere. În nici un caz nu sugerăm în nici un fel că sprijinul nostru pentru biserica mondială este condiționat de un răspuns favorabil la această chestiune - nu credem că aceasta ar reprezenta o purtare

corectă din partea unei părți a familiei. Dacă cererea noastră va fi respinsă, noi vom face tot ce ne stă în putință ca să fim în continuare o parte responsabilă a familiei mondiale și să ne îndeplinim partea cu care Domnul ne-a binecuvântat în susținerea financiară a lucrării.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o familie foarte variată. Noi venim dintr-o mulțime de civilizații, fiecare având perspective proprii asupra unor chestiuni care afectează viața bisericii.

Noi am căzut de acord asupra unui grup de doctrine care sunt mai presus de orice discuție. Doctrinile centrale ale acestei biserici sunt indiscutabile, noi le socotim în total scripturistice și ele vor rezista oricărui efort de a le surpa. În domeniul teologiei noastre, nu vedem nici o altă posibilitate decât uniformitate globală.

Există, totuși, unele domenii care țin de eclesiologie - un cod de relații care guvernează activitatea corpului bisericii, asigurând relațiile de lucru armonioase pentru îndeplinirea misiunii. Acestea sunt modelate de principii enunțate în Scripturi și în Spiritul Profeției și acceptate de corpul bisericii.

Obiectivul nostru trebuie să fie fidelitatea față de Cuvântul lui Dumnezeu, garantând unitatea în diversitate și în același timp recunoscând și protejând capacitatea fiecărui membru sau fiecărei regiuni a 'corpului' să funcționeze optim în sfera sa specifică.

Ellen White scria în *Review and Herald* din 9 iulie 1895: 'Nici o mână să nu fie legată, nici o inimă să nu fie descurajată, nici un glas să nu fie adus la tăcere; fie ca fiecare persoană să lucreze, în public sau în activitate personală, pentru a ajuta la înaintarea acestei lucrări mărețe'.

Probabil că în săptămânile rămase până la Utrecht, subiectul acesta va fi discutat cu însoflete. Dacă discuțiile ne vor determina să fim mai ascultători de Biblie și să ne rugăm mai mult, Dumnezeu va triumfa ca întotdeauna.

Un moment dramatic din istoria sfântă. Ezechia, regele credincios al lui Iuda, tocmai trecuse printr-o experiență cu totul și cu totul ieșită din comun. Primise de la Dumnezeu ce n-a primit nici un om până acum: prelungirea vieții. Semnul care a însoțit această experiență fusese văzut de mulți cercetători și din Babilon. O delegație trimisă de împăratul Babilonului venise să vadă la fața locului. Și au văzut. Dar nu ce trebuia, ci ce avea să trezească ulterior pofta Babilonului: avuțiile și valorile materiale.

Proorocul vine la Ezechia și-i pune o întrebare cercetătoare: „Ce au văzut oamenii aceștia în casa ta?”

Delegații nu veniseră la împăratul Ezechia, ci la izbăvitul Ezechia. Ce ocazie unică! Ce privilegii pentru Ezechia să dea mărturie despre Dumnezeul cerurilor, Dumnezeul cel adevărat care face minuni! Cum ar fi trebuit să-i ardă inima mărturisindu-și experiența vieții lui! Dumnezeul lui îl izbăvise, îl readusese la o viață adevărată, îi prelungise harul! Cum poți să taci sau să treci cu vederea o așa experiență?

Și totuși... ce au văzut?... Vistierii, bunurile, altceva? Nimic!

Stimații mei frați și surori, casele noastre, familiile noastre, căminurile noastre, sunt chemate să pregătească și să ofere lumii exemple concludente și convingătoare despre puterea adevărului în viața noastră și a copiilor noștri. Sunt alarmat de situația spirituală a copiilor noștri, rod al educației din familie.

Într-o mare măsură copiii sunt influențați de atmosfera din cămin, de comportamentul părinților, de starea lor spirituală, de evlavie sau de lipsa de evlavie care se manifestă acolo. Părinții sunt alarmați atunci când își văd

Ce au văzut în casa ta?

odraslele cu atitudini și comportamente sălbatice și ciudate. Își pun întrebări atunci când observă reticență și răzvrătire față de restricțiile și îndrumările părintești.

Însă n-ar trebui să ne mirăm. Toți părinții spun că vor face tot ce le stă în putință pentru copiii lor, să nu aibă aceeași viață pe care au avut-o ei, să nu îndure lipsurile pe care ei le-au îndurat; și, în adevăr, copiii nu mai muncesc cum au făcut părinții, dar nici nu doresc să fie lipsiți de tot ce-și doresc, așa cum au fost părinții. Copiii sunt creația noastră după chipul și asemănarea noastră.

Căminul, mai mult ca oricare alt factor, este determinant pentru viitorul copiilor. „Ce au văzut ei în casa ta?”

Au văzut ei o preocupare deosebită pentru lucrurile spirituale? Au auzit ei rugăciunile fierbinți ale părinților? Știu ei că tata este creștin și acasă sau la serviciu așa cum este la comunitate în Sabat? Au ei încredere în religia mamei? Văd ei că zilnic sunt aduși pentru consacrare pe altarul familial? Mai aud ei povestirile palpitate și pline de tălc ale Bibliei? Și se mai recomandă idealuri și ținte înalte de atins? Mai văd ei pe părinți interesați de problemele și de misiunea bisericii? Și se mai face o educație continuă în ce privește respectul sfânt? Mai sunt ei chemați să-și scoată încălțămintele din picioare atunci când sunt pe un loc sfințit de prezența lui Dumnezeu?

Ce văd ei în fiecare zi în casa ta? Programele zilnice sunt legate de a doua venire a lui Isus sau de niște perspective terestre? Cu toate că noi declarăm că trăim în timpul sfârșitului, nu trăim ca în timpul sfârșitului, iar copiii trag concluzia logică îndreptățită că

religia nu este ceva atât de serios dacă părinții nu o socotesc ca atare.

Copiii cresc fără respect față de părinți, față de societate și, mai grav, față de Dumnezeu. Într-o zi ne pomenim în fața unui adolescent care neagă valorile spirituale și respinge orice sfat părintesc. Încep îngrijorarea, plânsul, rugăciunile pentru copiii răzvrățiți, dar se uită că acest adolescent este creația părinților, lucrată cu migală și trudă, zi cu zi și ceas de ceas. Iar acum forma finală îi îngrozește. Ce au văzut copiii în casa ta? Cu siguranță că au văzut ce a fost sau ce a lipsit în casă și au hotărât în consecință.

Într-o zi ochiul cercetător al lui Dumnezeu îți va pune pentru ultima oară întrebarea: „Ce au văzut ei în casa ta?”

Au văzut o mobilă de ultimă oră, au văzut modul de viață lumesc, au văzut toate bogățiile și toate plăcerile de o clipă? Au auzit ei experiențele cu Dumnezeu, minunile Lui cu voi, au văzut ei credințioșia și cinstea voastră spirituală? Au constatat ei prioritățile în toată activitatea voastră? Ce au văzut? Ce n-au văzut? Doar voi puteți răspunde corect: voi și Dumnezeu.

Dacă vrem cu adevărat o nouă generație legată de cer, și nu de pământ, atașată standardelor alese ale bisericii, și nu modelelor lumii, dacă așteptăm ca noua generație să se înscrie la continuarea credinței date odată pentru totdeauna, dacă vrem să ne întâlnim în cer și nu în altă parte, așezați în casă aspirațiile de odinioară ale adventiștilor, luptați pentru dreptate și adevăr, luați ca model pe Isus, unicul model care nu se demodează niciodată. Faceți ca Isus să fie văzut în casa voastră.

Al vostru frate în Hristos,

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Române

Când Duhul Sfânt lucrează...

Darurile spirituale și roadele Duhului formează două liste distincte, dar elementul care le unește este slujirea semenilor sau lucrarea socială. Ajutorarea este un dar cu care unii sunt dotați, însă facerea de bine este o roadă a tuturor acelor care lucrează Duhul Sfânt (1 Cor. 12,28; Gal. 2,22).

„Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3,8).

Când gloata care participa la execuția lui Ștefan și-a mai răcorit năduful, un tânăr fariseu privea cu nedumerire cele întâmplate. O mulțime agitată și supărată, având de partea ei forța majorității, se străduia neputincioasă să întunece zâmbetul liniștit al unui „fanatic” muribund. În ciuda aparentei disproporții de forțe, acesta continua să-și prezinte statornic argumentele, în timp ce o ploaie de pietre se revărsa asupra lui ca un torent de mânie sălbatică. Parcă erau două lumi aflate în război - două lumi făcute după două calapoade total diferite. Una dominată de ură și răzbunare, cealaltă stăpânită de liniște și împăcare.

Saul, fariseul, era gata să se sufoce de ciudă când a fost martor la ultimele cuvinte ale „ereticului”:
„Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta” (Fapte 7,60).

Din momentul acesta Saul nu a mai avut liniște până nu a găsit răspuns la întrebarea care îl chinuia.
„Cum este posibil?”

La porțile Damascului el a început să înțeleagă câte ceva, apoi în pustia Arabiei; și în experiența vieții ce a urmat, răspunsul acestei întrebări s-a conturat tot mai mult. El a devenit părtaș la bucuria dăruirii generoase pentru împlinirea nevoilor altora, fără rezerve și fără părere de rău.

El a înțeles că satisfacția lui Ștefan nu era ceva superficial sau un fel

de a părea, ci era chiar felul lui de a fi, bucuria pe care o aduce Duhul Sfânt atunci când Acesta este lăsat să lucreze. Astfel, chiar și dăruirea vieții nu mai este un lucru greu sau imposibil.

Ștefan era un diacon, iar harul slujbei sale venea de la Duhul Sfânt. Prezența evidentă a Acestuia în viața sa a fost unul dintre criteriile de bază după care Ștefan a fost ales în ceata celor șapte diaconi.

Atunci când Duhul Sfânt lucrează, ceva se va mișca în mod evident, ceva pe care cei din jur s-ar putea să nu-l poată înțelege, ceva care se mișcă în sens diferit sau poate chiar contrar mersului general al lucrurilor.

Asistăm în aceste zile de pe urmă la înrăutățirea relațiilor umane și la o scădere a virtuților creștine. Valul de egoism și căutarea după interesele personale cuprind tot mai mult această lume în care trăim. Abia se mai zărește din când în când câte o față zâmbitoare sau câte o mână binevoitoare. Auzim tot mai rar de fapte și întâmplări de binefacere și milă în care cineva să nu urmărească un profit, chiar și numai o anumită nevoie de publicitate.

Acum este momentul ca, dintr-o altă lume, să se facă simțite semne și minuni printre noi, dovezi că Duhul lui Dumnezeu este la lucru, conducând diaconi plini de putere divină să depună mărturia liniștită și statornică a bucuriei de a lucra dezinteresat pentru alții.

Zilele trecute a avut loc o mică întâmplare semnificativă. Este în legătură cu unul dintre programele noastre umanitare. Un număr de studenți voluntari sunt implicați într-un program de recuperare a copiilor fără adăpost sau a celor pe punctul de a fi abandonați. Programul este mai amplu, iar partea care ne revine este să asigurăm unele lucruri personale și hrană pentru întâlnirile de lucru cu acești copii. De asemenea, avem posibilitatea să ținem mici lecturi biblice, care sunt foarte apreciate atât de copiii, cât și de colaboratorii noștri neadvențiști.

Una din mamele acestor copii sărmani ne-a oprit într-o zi să ne întrebe: „Ce-i învățați pe copii acolo? Pentru că fiul meu nu vrea să mai mănânce singur prăjitura preferată. El mi-o oferă întâi mie și numai după aceea îndrăznește să mănânce și el. Este un lucru extraordinar ce

se întâmplă cu acest copil.“

Este un lucru ieșit din comun ca un copil, care rareori se poate sătura la o masă normală și care adesea hoinărește zile în șir fără să se întoarcă acasă, să ofere prăjitura preferată, uitându-se pe sine. Duhul Sfânt poate produce aceste răsturnări spectaculoase. Darul ajutorării care lucrează în voluntarii noștri a început să aducă roade în copiii pe care îi ajutam. Binefacerea este o deprindere care se transmite. Duhul Sfânt o aduce în suflet, atunci când acesta se supune Evangheliei.

1. Facerea de bine este un semn al înnoirii spirituale.

Când Dumnezeu atinge viața cuiva, lucrurile încep să se schimbe. Mentalitățile și practicile se înnoiesc. Căutarea egoistă a plăcerilor firești este îndepărtată, în timp ce noi motive și interese le iau locul. Bucuria creștină bazată pe iertare și împăcare produce un suflu nou în viață. Motivele și acțiunile se schimbă. Fapte de dăruire generoasă dovedesc schimbarea produsă în suflet. Viața este luminată de principii noi, iar grija față de cei în nevoie devine un scop vital.

2. Ajutorarea creștină este un dar în folosul altora, spre desăvârșirea în credință.

Deși, în Hristos, experiența personală este primul lucru important, relațiile sociale vin imediat după aceasta. Fiecare individ este un ele-

ment care contribuie cu darul său la zidirea și întărirea bisericii ca un tot. Astfel, nevoile unora sunt puse în legătură cu posibilitățile altora. Biserica este un sistem de reglare și repartizare echitabilă a bunurilor acestei vieții. Diaconia este o ierarhie a slujirii nevoilor altora, spre desăvârșirea în credință a întregii biserici. Devenim astfel mădulare unii altora.

3. Facerea de bine este expresia nevoii interioare și nu trebuie și nu poate fi impusă cu sila.

Prezența Duhului Sfânt în suflet activează nevoi neînțelese și neexprimate până atunci. Nevoia de a te dăruia în interesul altora devine o putere cu adevărat constrângătoare, căci dragostea lui Hristos ne strânge. Ca și noii convertiți ai lui Pavel, care ar fi fost gata să-și dăruiască proprii lor ochi pentru a suplini lipsa vederii lui, sunt și astăzi manifestări de generozitate ieșită din comun în rândul celor atinși de Evanghelia veșnică. Unul dintre frați a fost gata să-și ofere propriul rinichi pentru un transplant, fără să pretindă nimic în schimb. „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul... tot așa este și cu cei născuți din Duhul“.

4. Darul ajutorării așteaptă să fie apreciat, dorit, cerut și manifestat.

Acesta va fi un instrument divin pentru vestirea Evangheliei veșnice.

Duhul Sfânt este pregătit să producă minuni. El așteaptă ca lucrarea Sa să fie apreciată în mod corespunzător. El dorește ca biserica să simtă

nevoia disperată a manifestării lucrării Sale printre noi. Când lucrarea Sa este cerută stăruitor și când inima omească este dispusă a fi la dispoziția înțelepciunii divine, vor fi văzute printre noi adevărate revărsări de har care vor face ca Evanghelia să înainteze cu repeziciune. Lucrarea socială va fi unul dintre elementele de succes în vestirea întreitei solii îngerești.

5. Facerea de bine este un criteriu important în alegerea celor mântuiți.

Când Fiul omului va sta pe scaunul Său de domnie și va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre, atunci un criteriu de alegere a celor mântuiți va fi calitatea lucrării lor sociale. Fără ca aceștia să se fi gândit mai dinainte la răsplata veșnică, ei au acționat cu dăruire și sensibilitate față de cei mai neînsemnați frați ai lui Hristos, ca și când ar fi făcut acest lucru față de Hristos în persoană. Acest fel de viață îi recomandă acum pentru a fi moștenitori ai Edenului celui nou care a fost pregătit de la întemeierea lumii. Noul Pământ va fi populat cu cei care s-au aplecat cu dăruire și dragoste răbdătoare asupra suferinței umane, cu toate că ei înșiși au avut parte din plin de aceasta.

Apel

Când, în această dimineață, stăm fiecare în fața unei provocări personale din partea lucrării sociale ca rod și dar al Duhului, să lăsăm ca inima să fie mișcată de dragostea lui Dumnezeu. Să cumptăm o clipă și să ne asigurăm că valorile materiale pe care El ni le-a încredințat sunt puse la schimbător în modul cel mai rentabil.

Să ne adunăm comori în cer, unde un există nici un pericol de pierdere sau devalorizare. Îndreptându-ne întreaga noastră gândire și simțire către cele cerești și oferindu-ne pe noi înșine Duhului Sfânt care să ne folosească, să punem la dispoziția Lui și mijloacele materiale de care are nevoie. „Tot așa este și cu oricine este născut din Duhul“. Amin!

Ion Buciuman, director ADRA

3D dialog direct deschis

Care este poziția dorită de Dumnezeu pentru rugăciune publică și personală?

Cuvântul lui Dumnezeu oferă suficiență călăuzire.

Isus obișnuia să îngenuncheze în rugăciunea personală, iar în Ghetsemani, copleșit de chin sufletesc, S-a rugat prăbușit cu fața la pământ (Mat. 26, 39). Binecuvântările la masă, probabil, au fost rostite în picioare sau șezând (Luca 9,15.16; 24,30). Cu un prilej, El a sfătuit: „Când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva (Marcu 11,25).

Chemarea psalmistului este: „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” Daniel, cu riscul vieții, de trei ori pe zi îngenunchea și se ruga (Dan. 6,10). La fel, apostolii și primii creștini aveau obiceiul să îngenuncheze în rugăciune (Fapte 20,36).

Ne simțim cel mai aproape de Dumnezeu când îngenunchem, pentru că arătăm cât ne considerăm de mici în fața măreției divine, cu condiția ca și inima să fie îngenuncheată. Așa facem în cămăruță, la altarul familial, într-o grupă de rugăciune și oriunde condițiile o permit.

Ne putem ruga în picioare la masă, într-o familie pe care o vizităm sau atunci când îngenunchearea este dificilă din cauza lipsei de spațiu, a stării de sănătate, etc.

Rugăciunea în poziție șezândă este potrivită la venirea în locașul de închinare, pentru a nu deranja sau a distra atenția celorlalți, la masa de studiu, pe măsură ce descoperim câte o idee ca subiect de rugăciune, ș.a.m.d.

Ținând cont de aceste criterii, consider totuși că nu contează atât de mult poziția pe care o adopt în rugăciune, cât motivația inimii. Astfel, mă pot ruga pe genunchi pentru a impresiona și pentru a fi apreciat de oameni și mă pot ruga șezând, cu simțăminte, de umilință și predare de sine.

*Mihaela-Corina Bucur,
Oltenița, Calărași*

Să nu uităm cu toții un lucru. Lui Satana nu i-a plăcut să se plece și să se umilească și întotdeauna spiritul lui a fost al majorității, iar pentru închinare, umilință și simplitate a fost întotdeauna o rămășiță. Când Satana cere plecăciune, Domnul zice să stai în picioare (Haman și Mardoheu; Nebucadnețar și cei trei tineri) și apoi fără rușine, Satana cere și Domnului același lucru în pustie. Iar când Domnului se cade să ne plecăm genunchiul, ca singurului Creator, Răscumpărător și Mântuitor, Satana inspiră: stați în picioare, că sunteți primiți și așa, aveți exemplul lui Daniel.

Dacă adunările adventiste sunt case de rugăciune, așa cum le-a declarat Domnul Isus, haideți să le facem cu adevărat case de rugăciune, și cu spiritul, și cu fizicul.

*Titel Balbăie,
Pucioasa, Dâmbovița*

Fratele nostru nu este primul creștin care își pune această întrebare. Nu este nici primul adventist de ziua a șaptea în acest caz. La începutul secolului mulți alții au trimis asemenea scrisori. Și iată răspunsul primit:

„Am primit scrisori în care am fost întrebată care este cea mai potrivită atitudine pe care o persoană trebuie să o ia atunci când își oferă rugăciunea Suveranului universului. De unde și-au însușit frații noștri ideea că pot sta în picioare atunci când se roagă lui Dumnezeu?... (Se citează Luca 22,41; Fapte 9,40; 7, 59,60; 20,36; 21,5; Ezra 9,5,6; Psalmul 95,6; Efeseni 3,14).

Atât în timpul închinării în public, cât și în cea privată, este datorია noastră de a ne pleca pe genunchi înaintea lui Dumnezeu atunci când ne oferim cererile către El. Acest act arată dependența noastră de Dumnezeu ... (Se citează 2 Cronici 6,1-13).

Este cu puțință ca, în ciuda întregii lumini pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său la capitolul respect, pastorii și profesorii școlilor noastre, prin cuvânt și exemplu, să-i învețe pe tineri să rămână în picioare în timpul închinării, precum fariseii? Să privim oare asupra acestui fapt ca fiind semnificativ pentru suficiența și importanța lor de sine? Oare n-au devenit aceste trăsături bătătoare la ochi?...

Nădăjduim că frații noștri nu vor manifesta mai puțin respect și venerație atunci când se apropie de unicul și viul Dumnezeu, decât manifestă păgânii față de zeitățile lor idolești, sau altfel aceștia din urmă vor fi judecătorii noștri în ziua hotărârilor ultime. Doresc să vorbesc tuturor celor ce ocupă poziția de învățători în școlile noastre: bărbați și femei, nu-L de-

zonorați pe Dumnezeu prin lipsa voastră de respect și prin mândria voastră. Nu stați în picioare în fariseismul vostru când vă rugați lui Dumnezeu. Fiți plini de încredere în puterea voastră. Nu vă bizuiți pe ea, ci adesea plecați-vă genunchii înaintea lui Dumnezeu și închinați-vă Lui. Iar atunci când vă adunați să vă închinați lui Dumnezeu, plecați-vă genunchii înaintea Lui. Faceți ca acest act să fie o mărturie că întreaga ființă, trup și suflet, sunt predate Duhului adevărului. Cine a cercetat Cuvântul cu atenție pentru a găsi exemple și sfaturi în această privință?...“

*Semnat: Ellen G. White,
(Selected Messages, cartea II, cap.32).*

Pasajul vorbește singur și, pentru fermitatea lui, ar trebui privit cu toată atenția, dar mai ales, ascultat din toată inima. Obișnuitele scuze de tipul: „dar e prea strâmt locul, frate” - de parcă nu tot noi am construit casele de închinare - sau „hai să nu fim farisei...” își găsesc un răspuns potrivit în rândurile de mai sus. Este adevărat că poți sta pe genunchi, și înaintea lui Dumnezeu de fapt tot în picioare să fii: totuși, poate fi asta un motiv de a nu mai sta în genunchi?

Cât privește pasajul adesea citat de către unii frați: „Ca să te rogi nu este întotdeauna nevoie să te pleci pe genunchi” (Divina vindecare, pag. 373), contextul este acela care îi dă sensul. Ellen White nu vorbește aici despre închinare, ci despre acea legătură neîntreruptă pe care un creștin trebuie să o aibă cu Mântuitorul său clipă de clipă, atunci când este „pe cale” sau în timpul „treburilor zilnice”. Cu alte cuvinte, morala pentru noi este: nu faceți din imposibilitatea de a îngenunchea un motiv de a nu vă ruga, iar atunci când vă închinați, nu faceți din practica de fiecare clipă un motiv de a nu îngenunchea.

*Cezar Luchian, redactor,
Semnele Timpului*

Invitație la toleranță

În problemele privitoare la drepturile omului și la libertatea religioasă, totdeauna a fost o mare distanță între declarațiile oficiale și viața practică; însă, în societatea democratică, mecanismele sociale și juridice tind să apropie tot mai mult realitatea de legile în domeniu.

În sensul acesta, în dreptul românesc, în ciuda faptului că nu există o lege a cultelor, sunt cuprinse suficiente norme pentru a asigura drepturile și libertățile religioase caracteristice unei societăți civilizate, dar conjunctura socială, interesele politice și religioase și lipsa de cultură democratică fac să se manifeste acte de intoleranță lipsite de civilizație și de spirit creștin, uneori până la violență. Iată numai câteva exemple:

În localitatea Aroneanu, Iași, preoții Doroșcă și Lehaci, după ce au îmbătut un grup de săteni, i-au instigat să împiedice efectuarea ceremoniei unui botez, deoarece se aflau acolo câteva sute de cetățeni, veniți cu dorința de a vedea o astfel de ceremonie. Poliția de la județ, în loc să mențină ordinea, cum se face în orice altă țară, cade de acord să se întrerupă ceremonia și recomandă ca aceasta să se realizeze în altă parte.

La Câmpulung Moldovenesc, primăria orașului, la solicitarea preotului, interzice acțiunea de evanghelizare în Casa de cultură, în ciuda aprobărilor anterioare și a contractului de închiriere a sălii.

La Drăgășani - Vâlcea, după prima conferință biblică ținută sub egida „Fundăției pentru Cunoașterea Bibliei”, în jur de patru sute de persoane, în două seri la rând, au fost ținute în fața ușilor închise ale Casei de cultură pentru că primarul orașului nu a permis desfășurarea acțiunii, care fusese aprobată de primărie și

de poliție (măcar că nu fusese necesar), sfidând astfel contractul de închiriere. Motivul - intervenția unui civil, duhning de băutură, care mai târziu s-a dovedit a fi preotul. Acesta nu reușise în prima seară a întâlnirii să îi intimideze pe participanți și a apelat la primar care, culmea, s-a executat. Astăzi, în județul Vâlcea, orice manifestare religioasă trebuie să aibă aprobarea Episcopiei Râmnicului, așa cum multă vreme literatura religioasă introdusă în țară din Republica Moldova trebuia să aibă aprobarea Mitropoliei Sucevei.

Ce să mai vorbim de emisiunile TV, care ori folosesc informații trunchiate și fac asocieri forțate pentru denaturarea adevărului, ori invită numai reprezentanți ai bisericii majoritare și ai puterii de stat pentru denigrarea bisericilor și grupărilor religioase minoritare și pentru instigarea populației la conflicte interreligioase. Și toate acestea se întâmplă, în mod paradoxal, tocmai în anul consacrat toleranței. Nu este cazul să amintim de declarații incitatoare ca: „Cine nu este ortodox, nu este român”, cu alte cuvinte, ori deveniți ortodocși, ori n-aveți ce căuta aici.

Nu vrem să continuăm lista actelor de dezbinare și violență, determinate în mod voit în țară, pentru că ne-ar trebui multe zile ca să vorbim despre acestea și nu insistăm asupra cazurilor asemănătoare cu ale pastorului Ion Lascu, care a fost atacat pe șosea de doi preoți însoțiți de câțiva cetățeni beți, a fost bătut și mașina i-a fost avariată; cu toate acestea, la proces nu i se face dreptate.

Cazurile de mai sus nu au fost prezentate aici ca să descurajăm pe credincioși să-și exercite credința așa cum spune fiecareia conștiința, nici ca să stărnim împotrivire și ură față

de cei ce inițiază sau se lasă manipulați pentru crearea acestei atmosfere în țară.

Revista noastră nu este o publicație de scandal și învățătura adventistă nu susține că trebuie să ne pierdem timpul cu atacuri în presă la adresa altora, chiar și atunci când suntem în legitimă apărare. Noi avem o misiune și nu ne putem permite să ne pierdem timpul în intrigi și conflicte. Totuși, organe specializate ale bisericii trebuie să se ocupe de apărarea bisericii și de crearea unui cadru optim pentru desfășurarea vieții ei religioase.

Noi trebuie să contribuim la asigurarea drepturilor și libertăților minorităților, indiferent că acestea sunt naționale, culturale sau religioase. Este necesar ca fiecare credincios adventist să lucreze să convingă pe cât mai mulți cetățeni și mai ales personalități politice și de stat să contribuie la instalarea în țară a unui spirit care să asigure respectarea drepturilor omului.

Biserica are dreptul și misiunea să facă evanghelizare, fapt pentru care trebuie să exercităm o puternică influență în promovarea toleranței religioase. Este necesar să intervenim la organele de stat, la forțele politice și religioase din țară, dar și la forurile internaționale. De aceea pastorii, presbiterii și toți cei ce vor să contribuie la realizarea unui climat de toleranță religioasă în țara noastră sunt rugați să scrie un scurt raport al manifestărilor de intoleranță din teritoriu. Vor fi binevenite și rapoartele care vizează lezarea drepturilor credincioșilor din alte denominațiuni religioase. Adresa noastră: **Asociația Conștiință și libertate**, str. Planțelor 12, 70308 București.

Sigur, Ochiul Profetic ne ajută să nu ne impacientăm, dar suntem datori să ne aducem contribuția ca prigoana și lupta de exterminare a minorității religioase, chiar dacă sunt prevăzute de Biblie, să nu se realizeze înainte de a le veni vremea.

Viorel Dima, director pentru libertatea religioasă

Agop Tachmissjan/Uniunea Bulgară

Stimate frate Tachmissjan, vă doresc bun-venit în paginile *Curierului Adventist*

Sunt foarte bucuros să vorbesc credincioșilor din România despre uniunea bulgară, cu cei 6 000 de membri ai săi. Majoritatea dintre ei sunt tineri, nerăbdători să dea un rost vieții lor, pe care să-l transmită și societății bulgare în schimbare rapidă.

În ultimii ani ați avut o creștere extraordinară. Care este secretul?

Da, creșterea bisericii noastre din Bulgaria a fost cu adevărat uimitoare în ultimii cinci ani. Numărul de membri s-a dublat. „Secretul“ a fost, după părerea mea, numărul mare de activități de evanghelizare susținute de pastorii noștri și de evangheliștii de peste hotare. Dar factorul principal este Duhul Sfânt în iubirea lui Dumnezeu.

Care sunt piedicile pe care le întâmpină lucrarea în această perioadă?

Sunt obstacole din interior - unii membri care nu sunt cu adevărat convertiți - și din exterior - campania împotriva „sectelor“. Singura lucrare pe care o putem face pentru a depăși toate problemele pe care le avem este să trăim ca niște creștini, să iubim pe oameni și să răspândim cunoașterea Bibliei.

Care este situația în privința libertății religioase?

Biserica se bucură de libertate de a da mărturie pentru Hristos, dar noi simțim că libertatea se restrânge treptat, pentru că țelul bisericii ortodoxe este să domine în domeniul religios.

Ce posibilități de lucrare aveți în rândul populației musulmane?

În țara noastră este o populație turcă de 900.000 de persoane. În bise-

rică avem circa 40 de membri de origine musulmană. În ultimii ani am desfășurat câteva eforturi de evanghelizare special destinate acestui grup și am tipărit câteva broșuri în limba turcă.

Care sunt cele mai semnificative caracteristici ale vieții bisericii?

Printre cele mai interesante activități se află noile capele, numeroșii pastori tineri, multele eforturi evanghelistice și o mare cantitate de literatură religioasă pe care am putut-o tipări și distribui.

Întrezăriți posibilități pentru legături mai strânse între biserica adventistă din Bulgaria și din România?

Da, cred că da. Suntem vecini și ar fi foarte folositor pentru ambele biserici să aibă relații mai apropiate.

Agop Tachmissjan este președintele Uniunii adventiste din Bulgaria. Adunarea generală a Uniunii, desfășurată după acordarea acestui interviu, l-a reales.

Karel Strouhal/Uniunea Ceho-Slovacă

Ați dori să prezentați pe scurt Uniunea Ceho-Slovacă pentru cititorii revistei *Curierul Adventist*?

Uniunea Ceho-Slovacă a bisericii adventiste de ziua a șaptea este formată din trei conferințe: Conferința Cehă (1961 membri), Conferința Moravo-sileziană (4639 membri) și Conferința Slovacă (2044 membri). Potrivit ultimelor statistici, uniunea are un număr de 9644 de membri și 104 sunt pastori. Uniunea administrează și patru instituții. Sunt bucuros să menționez mai întâi Seminarul Teologic, care are în prezent 26 de studenți. Studioul de radio Adventist World Radio transmite de două ori pe zi câte o jumătate de oră. Editura adventistă își distribuie publicațiile prin circa 80 de evangheliști cu cărți. ADRA a desfășurat o activitate demnă de laudă, contribuind la bunul nume al bisericii.

Ce efect au avut asupra bisericii schimbările ultimilor ani?

Transformările prin care a trecut țara noastră în ultimii cinci ani au influențat, în felul lor, biserica noastră, mai ales în ce privește numărul de membri. În ultimii cinci ani, numărul de membri a crescut cu aproape 1700. Dacă mai luăm în considerație că, între 1969 și 1990 uniunea noastră a crescut cu numai 870, vom recunoaște în creșterea din ultimii cinci ani ceva cu adevărat extraordinar. Biserica are acum posibilități care, cel puțin sub regimul comunist, nu ne erau cunoscute. Campaniile de evanghelizare, înființarea instituțiilor menționate, înființarea de comunități, evanghelizarea cu literatură - toate acestea ne aduc multă bucurie.

Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru schimbările politice care au avut loc în 1989. Totuși, pe

de altă parte, de atunci societatea noastră a devenit mai materialistă decât în timpul epocii așa-numite a „materialismului științific“. Care va fi măsura în care această tendință va influența biserica noastră urmează să vedem în anii care urmează.

Care este participarea bisericii la Misiunea Globală?

Biserica noastră s-a angajat în proiectul Misiunea Globală lansat de Conferința Generală. Obiectivul nostru a fost să botezăm 1800 de persoane și să pătrundem în 34 de districte și regiuni. Până acum am intrat în 29 de districte noi, s-au înființat 23 de comunități și grupe noi și au primit botezul 2832 frați și surori. Colportorii s-au dovedit de asemenea de mare ajutor în activitatea evanghelică.

Sunt tendințe care vă produc îngrijorare?

În trecut ne-am obișnuit să rezistăm unor atacuri care veneau, în

cea mai mare măsură, din afară. Deși împrejurările exterioare nu mai sunt astăzi așa de dificile, trebuie să recunoaștem, numărul de dificultăți nu a scăzut. Punându-se mai mult accent pe evanghelizare, lucrarea de păstorire a început să fie privită de unele comunități și de unii pastori ca mai puțin importantă. După ce comunitățile s-au obișnuit să organizeze campanii noi de evanghelizare, unii dintre frați și surori au abandonat lucrarea de evanghelizare personală ca fiind veche, demodată. Ei consideră că specialiștii și profesioniștii vor împlini lucrarea în locul lor. Aceasta este, în mod vădit, o tendință nesănătoasă. Sperăm să contracărăm în viitor această tendință.

Ce surse de speranță și curaj aveți în prezent?

Dialog / continuare din pag. 19

Fără îndoială că, la rugăciune, mă simt cel mai bine pe genunchi. Jos, la picioarele Lui, firea se află descoperită, în timp ce mâna Lui nevăzută modelează în mine chipul Său, după care însetez.

Dar și laodiceanul iudizant promovează aceeași poziție la rugăciune. De ce? Simplu: Dacă forma (aspectul vizibil al actului rugăciunii) exprimă un fond (o relație nevăzută), apoi este tot atât de adevărat că, în lipsa relației care îndreptățește, forma poate să salveze mult aparențele... Și nu e de mirare că el revendică în genuncherea mai ales în public, în zona maximei vizibilități.

S-a întâmplat într-unul din penitenciare. Într-o zi, un cursant al studiilor biblice, din cei mai zeloși, a cerut ca la orice rugăciune să îngenuncheze cu toții. Exigența a fost impusă chiar și atunci când se studia în curte, pe pământul gol și umed. Deși cererea a fost totdeauna satisfăcută, fără nici un comentariu, inițiativa marca „ceva străin” ce introducea tensiune în grupul celor 30 de deținuți. Mi s-a cerut să ne rugăm pentru aceasta. Și Dumnezeu ne-a ascultat. La

Suntem foarte bucuroși pentru extinderea lucrării de cursuri prin corespondență. Primim sute de adrese ale prietenilor care doresc să studieze Biblia prin cursuri prin corespondență. Acest curs a început în toamna anului trecut, dar deja există mai multe persoane pregătite pentru botez de către evangheliști. Pentru aceasta îl laudăm pe Dumnezeu.

Cum apreciați legăturile dintre credincioșii adventiști din Cehoslovacia și România?

În ultima vreme, biserica adventistă din România este mai bine cunoscută în cadrul uniunii noastre, căci primim mai multe informații, chiar dacă acestea sunt încă sporadice. Știm că în ultimii cinci ani ați botezat peste 25000 de noi credincioși, că aveți un nou seminar teo-

logic, că ridicați noi case de rugăciune, că înființați noi comunități și că pregătiți tot mai mulți evangheliști cu literatură. Și datorită lucrării fratelui Karel Samek în România, suntem mult mai bine informați despre voi decât în trecut. În ceea ce privește viitorul, noi credem că o mai strânsă cooperare este nu numai posibilă, dar chiar de dorit. Conferința biblică din august 1993 de la Praga a fost un fel de „prim semn” al unor legături viitoare, trimiterea fratelui Samek ca un ambasador ar putea fi al doilea și fără îndoială că nu este nimic (în afara barierei limbii) care să împiedice dezvoltarea unor relații mai prietenești în viitor.

Karel Stronhal este secretarul Uniunii Cehoslovace.

mai puțin de două luni, sub apăsarea Duhului lui Dumnezeu, deținutul reformator a cerut să spună ceva. Copleșit de simțământul vinovăției și de lacrimi, a mărturisit cum acceptase el să facă jocul unor sabatarieni dezbinători, geloși pe succesul nostru; cum se intenționa să se polarizeze atenția în jurul lui, rupându-i pe posibili lui adepți de restul grupei. Printre altele m-a surprins mărturisirea lui că... „plecatul pe genunchi” la rugăciunile publice, împreună cu alte idei reformatoare, îi creșteau simțământul importanței sale în ochii altora și-l încununau parcă cu o aură de sfințenie care-l înălța... în loc să-l smerească.

Te-ai gândit, oare, cum încearcă Satana să-i abată pe cei aleși, care nu mai răspund la ispite ca tutun, alcool, senzualitate, bani..., ci vor doar sfințenie?! (Sau poate crezi tu că s-ar rușina el să ia din cele sfinte și să le prefacă în pricină de nimicire?..)

Lucian Cristescu,
Uniunea Română

Atât Biblia, cât și Spiritul Profetic susțin, ca poziție a corpului pentru rugăciune, poziția prin care se exprimă umilința noastră în fața unui

Dumnezeu Preaînalt. Nu am putea fi mulțumiți în sufletul nostru, și nici nu am simți că ne-am rugat cu adevărat, dacă nu ne-am ocupa locul care ni se cuvine în timpul rugii. Fiecare dintre noi putem mărturisi lucrul acesta. Argumentele care s-ar aduce în favoarea unei poziții care să nu exprime „plecăciunea” sunt fără efect în fața recomandărilor Inspirației.

Rândurile mele au ca scop accentuarea ideii că, până la urmă, rugăciunea trebuie să rămână oricum rugăciune și trebuie să te simți plăcut, nederanjat când te rogi. Pe lângă aspectul fizic, este tot atât de important și spiritul în care se înalță rugăciunea. Poziția corectă nu va corecta, să spunem, ruga celui care nu este împăcat cu fratele său sau a celui care, din orice motiv, nu se poate ruga cu fratele lui. Despre variatele atitudini în rugăciune (în picioare, pe scaun sau în bancă, cu mâinile împreunate sau nu, cu ochii închiși sau deschiși, cu voce tare sau în inimă) dacă acestea îndeplinesc condițiile spirituale, avem dovezi biblice și în Spiritul Profeției, că rugăciunile au fost ascultate. Noi, oamenii,

putem aprecia numai aspectele exterioare. Gândurile, sentimentele, sinceritatea ca și acceptarea sau respingerea de către Dumnezeu a rugăciunii cuiva, primirea sau reținerea binecuvântării - toate acestea depășesc sfera noastră de verificare. A face subiect de discordie, a refuza să te rogi cu cineva pe motivul că are alte păreri privind poziția în rugăciune, poate să ne răpească acel colorit plăcut al spiritualității rugăciunilor înălțate sigur și drept, la care avem nevoie să fim ascultați.

Mulțumim Domnului pentru vocile care ne atrag atenția și asupra acestei deficiențe și trebuie să prețuim asemenea sfaturi.

Totuși, până vom ajunge cu toții la aceeași părere, e bine ca rugăciunile noastre să rămână rugăciuni, ca și legăturile noastre în unitatea iubirii creștine, căci nu ne putem, oricum, lipsi de rugăciunea în comun. Nu cred că este de dorit să discutăm prea mult această temă. Principiul este enunțat clar, iar orice reformă - a practicilor - începe tot cu rugăciune. Și am încredere că Dumnezeu va răspunde.

Dezideriu Faluvegi, profesor,
Institutul Teologic Adventist

PROFEȚII

Răspunde Florin Lăiu, Institutul Teologic Adventist

Profeția din Ezechiel 37 se referă la Israel ca stat restaurat?

Este evident că în capitolele 36-48 din cartea lui Ezechiel citim despre o restaurare extraordinară și despre opoziția vrăjmașului față de această restaurare. Dar întrebarea este dacă aici este prezisă restaurarea lui Israel de după exilul babilonic, restaurarea politică de astăzi sau o altă restaurare? Dacă dăm mai mult credit Bibliei decât imaginației, să verificăm ce ne spune însuși Ezechiel și apoi alți profeți.

Când Ezechiel scria aceste lucruri, el se afla în exil, în robie împreună cu iudeii (Ez. 1,1). O citire atentă a cap. 36 și 37 ne arată că profeția se aplică direct la iudeii din timpurile acelea. Se amintește despre Edom (36,5) și de alți vrăjmași antici care aveau să fie pedepsiți, în timp ce Israel avea să fie iertat și restaurat în legământ cu Dumnezeu. Edomul și ceilalți vecini (Moab, Amon și alții) au dispărut din istorie. Nu-i putem găsi astăzi pe hartă, chiar dacă locurile lor au rămas.

Cap. 37 compară Israelul din timpul robiei cu o adunătură de schelete fără speranță de înviere. Profeția se referă în mod sigur la Israelul antic (v. 12,16) și ni se spune că numai Duhul lui Dumnezeu va putea face o astfel de minune, în virtutea unui nou legământ. Trebuie observat că întâi vine învierea prin Duhul, întâi vine intrarea lui Israel într-un nou legământ și apoi repatrierea și restaurarea națională completă. Ceea ce s-a întâmplat sau se va mai întâmpla cu statul israelian modern nu are nici o legătură cu legământul, nici măcar cu vechiul legământ. Un Israel fără Templu nu este poporul lui Dumnezeu. Un Templu fără slava lui Dumnezeu este o casă părăsită. Restaurarea politică a statului israelian nu este mai semnificativă, din punct de vedere profetic, decât restaurarea statului papal sau crearea statului african Liberia pentru negrii eliberați din sclavie.

Este o grijă a lui Dumnezeu, ca pentru orice popor, și nu are nici o semnificație religioasă sau profetică.

În Ez. 37,16-25 ni se vorbește despre unirea celor două părți ale lui Israel după întoarcerea din robie. Acest lucru nu mai este actual astăzi. Iudeii din era creștină nu mai sunt organizați pe seminții. Ei formează un singur popor, amestecându-se între ei. Dumnezeu plănuise ca Israelul de după exil să constituie un singur popor unit, nu două regate ca mai înainte. Și regatul restaurat să fie guvernat de dinastia lui David, căruia Dumnezeu îi promisese domnia până la venirea lui Mesia. Este adevărat că acest lucru nu s-a întâmplat după restaurarea din timpul perșilor. Dar sunt și alte lucruri care nu s-au întâmplat. Cap. 40-48 profetizează o restaurare a țării și a Templului care nu s-a întâmplat niciodată și nici nu se mai poate întâmpla, deoarece s-a terminat pentru totdeauna cu sistemul jertfelor (Ez 43,18-27 etc). Hotarele marcate în această profeție (cap. 47,15-23, 48,1) nu mai au astăzi nici un sens. Cele 12 seminții nu mai există, așa cum nu mai există astăzi daci sau romani printre noi.

Este cât se poate de clar că profețiile lui Ezechiel nu se aplică la statul israelian modern. De fapt, majoritatea evreilor de astăzi sunt încă împrăștiți prin lume, și acel petec de pământ "sfânt" care suportă pe el evrei, palestinieni, arabi și alte nații, nu este prin aceasta mai israelit decât New-Yorkul în care trăiesc peste 3 milioane de evrei. Nu numele de Israel contează, ci relația cu Dumnezeu, legământul. Citiți cu atenție cum este descris Israelul restaurat în Ez. 38,11: o țară deschisă (fără hotare păzite), cu oameni liniștiți, pașnici, total lipsiți de preocupările elementare pentru apărare națională și individuală. Este aceasta imaginea Israelului modern înarmat până în dinți?

Pe drept cuvânt se poate pune întrebarea: dacă profeția se referă la Israelul din vechime, de ce nu s-au întâmplat toate lucrurile așa cum au fost profetizate?

Răspunsul îl găsim în cap. 18 din Ieremia, care a fost scris tot în acele timpuri. Singura teologie care respectă această interpretare este cea adventistă, de aceea trebuie să ne cunoaștem bine doctrina referitoare la profețiile condiționate. Dumnezeu nu a promis că va împlini cuvântul Lui indiferent de credințioșia celeilalte părți. Legământul este o înțelegere bipartită. Dacă una din părți nu-și respectă promisiunile, cealaltă parte este dezlegată. Există în Biblie profeții care mărturisesc preștiința lui Dumnezeu, dar există foarte multe profeții care mărturisesc intențiile și planurile lui Dumnezeu în cadrul legământului. Cele două sunt într-un oarecare conflict (generat de nestatornicia omeanească). De exemplu, Ieremia prezice rezidirea Ierusalimului antic după robie și Dumnezeu promite solemn că, începând de atunci, cetatea nu va mai fi nimicită niciodată (Jer. 31,38-40). În schimb, lui Daniel i se spune că după ce Mesia va veni și va fi executat, cetatea și templul vor fi distruse, fără să se prevadă o restaurare (Dan. 9,26-27). Plânsul lui Isus de pe Muntele Măslinilor este semnificativ: "O, dacă ai fi cunoscut măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!" Ierusalim înseamnă "orașul păcii", dar i se potrivește cel mai bine numele de "orașul războiului".

În Romani 11,25-26, Pavel afirmă că în timpul din urmă tot Israelul va fi mântuit. Nu se referă, oare, la poporul iudeu?

În Romani 11, apostolul afirmă că Dumnezeu nu refuză mântuirea celor ce sunt de naționalitate iudaică (v.1), chiar dacă Israel ca popor ales (cu dreptul de "întâi născut" între popoare) nu mai este recunoscut de

Dumnezeu (Rom. 9,6-13; 10,21; 11,7-10).

Pavel compară Israelul lui Dumnezeu cu un măslin având atât ramuri originale (nobile), cât și ramuri altoite (sălbatic). El arată că, după cum ramurile naturale (iudeii care au refuzat pe Isus) au fost tăiate și lepădate din cauza necredinței, tot așa ramurile sălbatic (păgânii care au crezut în Isus) au fost altoite în măslinul nobil al legământului. Dar el merge mai departe, arătând că ramurile altoite au un statut "condiționat" în acest măslin, ca și ramurile tăiate și lepădate care, dacă acceptă credința în Isus, pot fi altoite din nou (v. 17-24).

Ce nume poartă acest măslin? Pavel îl numește Israel. Toate ramurile care trăiesc și rodesc în această tulpină la revenirea lui Isus, sunt Israelul lui Dumnezeu. Aici nu este vorba deun Israel național sau figurativ-instituțional (o biserică creștină care pretinde acest drept), ci un Israel spiritual care poate cuprinde pe oricine și poate exclude pe oricine. Un arab care trăiește prin credință este israelit. Un israelian sau un creștin cărora le lipsește credința, nu sunt israeliți.

Adesea v. 11-12 sunt înțelese în mod greșit ca și cum ar fi vorba de o atitudine arbitrară a lui Dumnezeu care, în suveranitatea Lui, îi pocăiește în mod automat pe unii și îi împietrește pe alții. Biblia arată că planul inițial al lui Dumnezeu era ca neamurile să fie atrase la Dumnezeu prin credințioșia lui Israel (Is. 60) și nu prin alunecarea lui. Dar bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu au găsit mijlocul și în această situație critică. Dumnezeu folosește ocazia de a arăta har păgânilor prin alunecarea lui Israel, ca apoi să trezească și zelul iudeilor pentru pocăință. Ceea ce s-a și întâmplat pe vremea apostolilor.

Expresia "plinătatea" iudeilor din v. 12 este echivalentă cu "plinătatea neamurilor" din v. 25 în textul original grecesc. Cuvântul *pleroma* are sensul de împlinire, plinătate, plin sau completare. Când rămășița contemporană lui Pavel avea să fie completată cu rămășițele celor ce aveau să creadă în Isus de-a lungul timpului și în timpul sfârșitului, aceasta va fi plinătatea lui Israel. La fel este și cu plinătatea neamurilor. Nu este vorba de un

număr aritmetic. De fapt cuvântul *număr* nici nu se găsește aici, în v.25 al textului grecesc. Se poate spune, oare, că "numărul deplin" (plinătatea) neamurilor reprezintă întoarcerea întregii lumi de astăzi la Hristos? Să dea Dumnezeu! Dar profețiile biblice arată că tabloul spiritual al ultimei generații este foarte sumbru și că plăgile lui Dumnezeu vor veni peste o lume răzvrătită și rea. Tot așa este și cu "plinătatea" lui Israel. Nu este cazul să așteptăm convertirea tuturor evreilor sau creștinarea statului israelian printr-o minune. Cea mai mare ocazie a fost acum 2000 de ani și ea a fost respinsă. Și chiar dacă Israel s-ar întoarce acum în masă la Dumnezeu, el s-ar uni prin aceasta cu rămășița adevăraților creștini ("israeliți"), formând un singur trup, cu aceleași privilegii, în virtutea noului legământ prin Hristos, pentru noul pământ, și nu un petic al vechiului pământ promis în virtutea vechiului legământ.

Împietrirea din v. 25 nu este nici produsă și nici schimbată în mod arbitrar de Dumnezeu. Pe aceia pe care Evanghelia nu-i poate câștiga, din cauză că nu vor s-o creadă, s-o accepte, ea îi împietrește. Iubirea lui Dumnezeu, invitația Lui continuă, împietresc pe cei ce se obișnuiesc să refuze chemările harului. Această împietrire nu se moștenește genetic, ci cultural. Evreii de astăzi sunt împietriți și față de iudaism, așa cum națiile creștine sunt împietrite față de Evanghelie. Numai o minoritate primește solia lui Dumnezeu în orice neam. Atât cu privire la neamuri cât și cu privire la evrei, Pavel rostește un impunător DACA. Binevoii să citiți încăodată versetele 22-23. Harul lui Dumnezeu este atotputernic și suveran, dar alegerea omului are ultimul cuvânt (2 Tim. 2,20-21). În loc de a aștepta creștinarea subită a națiunii iudaice, este mai bine să devenim apostoli pentru evrei și pentru neevrei. Israelienii sunt gata să se opună "prozelitismului" creștin ca și islamicii sau "creștinii".

Este adevărat că profeția din Zaharia 12,10 se referă la națiunea israelită care va recunoaște, în cele din urmă, pe Isus ca Mesia?

Orice profeție are un timp al ei despre care se vorbește în context.

Profeția începe cu un "atunci", sau "în ziua aceea" (v. 3.6.8.9.11; 13,1. 2.3). Este vorba de un timp îndepărtat de privirea profetului în care aveau să se întâmple toate aceste lucruri. Succesiunea lor poate să nu fie strict cronologică, dar contextul este important.

Să nu uităm natura condiționată a profețiilor despre Israel și neamuri (Ier. 18). Ierusalimul din v. 10-11 și numele de familie israelite sunt cele din timpul profetului Zaharia. Ele nu mai sunt actuale pentru Israelul modern. Nu mai există familia lui David, nici Levi, nici ceilalți. Evreii sunt un neam destul de compact astăzi. Pe de altă parte, Noul Testament aplică aceste profeții în sens spiritual, deoarece din punct de vedere național au fost zădărnice.

Profeția s-a împlinit parțial cu evreii care s-au întors la Dumnezeu în Ziua Cincizecimii (Fapte 2,36-38) și se poate împlini în orice adevărată redeșteptare religioasă, acolo unde este prezentat Isus cel Răstignit. În Apoc. 1,7, Ioan o aplică la situația tragică a iudeilor și păgânilor care au contribuit la moartea lui Isus și nu s-au pocăit. Cei ce refuză plânsul amar al pocăinței vor avea parte de plânsul și scrâșnirea dinților în fața judecării finale. Cei ce fug de căința lui Petru, vor trăi căința lui Iuda. Toți se vor căi, dar cei mai mulți o vor face prea târziu.

În 1 Tes. 5,3, Pavel vorbește despre anumite declarații de pace. Este vorba aici de tratatele moderne de pace, de inițiativele ONU sau, poate, de intențiile Mișcării Ecumenice, sau de politica papală?

Pavel reia o expresie folosită de falșii profeți care, din motive politice și materialiste, prevedeau o epocă de pace și prosperitate, când Dumnezeu prezisese război și distrugere din cauza apostaziei (Ier 6,13-15; 8,11-12; Ez. 13,10-16). Ierusalimul a fost distrus și Israel deportat sau ucis cu sabia, în ciuda viziunilor plăcute ale profeților populari. Pavel ne spune că la fel se va întâmpla și în zilele sfârșitului. Falși vizionari vor liniști conștiințele oamenilor cu previziuni optimiste, slujind interese politice și materialiste, în timp ce Dumnezeu strigă astăzi oricărei nații și limbii: A sosit ceasul!